

چاپ لندن

شماره ویژه نوروز و سیزده بدر

دوره دوم - سال چهارم - شماره ۵۰ - ۴۹ (۶۶-۶۵) ۲۴ صفحه ایوندا
فروردین ۱۳۴۲

آهنگار

در تبعید **AHANGAR** No. 49-50 (65-66), APRIL 1985

AUSTRIA 30 Sch., CANADA \$2.50, DENMARK 15 KRONE, FRANCE 12FF., GERMANY 4DM., HOLLAND 5GLD., ITALY 1800L.
SPAIN 150PTS., SWEDEN 12KR., SWISS 15F., TURKEY 250L., U.K. 51, U.S.A. \$2.50

عییدی اما صافه به امت همیشه شهید

غزلیات خجی

عید است و قلم کشتن و شیخان در انتظار
 روجل، به قلب خلق بزین شیخ و خون بیار
 طرشد شنا به کشتن پیران و خوش بود
 یک خمیره بر زخون جوانان نه نوبهار
 بسلب یکن که نمفه نمازد به باغ دوست
 فتری بزین که با ننگ نسا زده کوهسار
 پرپر کنیند هر گل سخی که با ننگ شود
 تا و اشود دل من ازین کار مژه دار
 خاموش باد آتش لاله به قلب باغ
 برکنده ساد سخ نقاری بر مرغزار
 بی قتل خلق کار به سامان نمی شود
 بی قطع باغ جا زده نیاید دل فکسار
 رایج شده است دلشادی ای دروغ
 منسوخ کشته زاری و اندوه ای هوار
 نش مال کشته ایم هنوز است زنده خلق
 کردن زمینمان همه با لطف کردگار
 چارنیه سوری آمدو درگوشی شروده
 آتش زنده خلق بی سینه سینه های خار
 از روی آن برنده عزیزم دین حق
 این کاران فدیسمان با رهگذار
 خاموش باد آتش نادیده روی خاک
 بستان به آب دیده کفار با این سسوار
 باغ از چه کشت رنگ به رنگ از قیام گل؟
 خلق از چه دوخت رخت به الوان سیمار؟
 تنگال مجاز بود لاله بیود
 ویژه که لاله راست همی قلب داغدار
 تنها برنده متدین بود کربلا
 خاصه چو سردهد به زار بانگ قارقار
 بیرون کنیند ازین خود رخت رنگ
 پوینسد چا ماهای سید برتن نزار
 سنگ است این ترشی بجای فعل عیب
 باوسزین سیدوسیده که استانت افتخار
 آن لب که ساچ بومه کند در لاله عام
 بستر همان که بومه زنده بر طاب دار
 شادانتال مکتب اسلام و پاران
 بنگر جان کوله کرم آورد بهار
 تا ما به قدر تسیم، زانای توبه دور
 تا ما به مستدیم به زاری توبه یار
 در عیدما، میاد کسی و اخیال عشق
 دور ما، میاد کسی و هوای یار
 یارب! به نوبهار زما خون مکن دروغ
 چون لشکر دروغ تکراری ز لکتخوار
 خلق سفید چشم دهن لب خیر مر
 یارب! بکیر و بسز، عین خویش
 یارب! بنگاهد، تا ما "ا" قیام خلق
 گر این نشد، آثاره یکن تا کیم فرار
 "زایم، کمر"

ا علامیه ای که مریمو "همردیف"
 کرده بود، کلمه ای جمع به مترکی
 بودن مجاهدین در سرخوردگان
 دا سخن داده بود، چرا مریم هم
 میذاری؟
 - عجب کبری افتادیم ما،
 واللهمدی و مریم، خود شون
 داد طلبا، تا ما ضربه با زواج
 شدن، یعنی که رفتن محضر طلاق
 دادن و به مسعودا ایلا کردند،
 - بس بفرما آدمگا میپوتره
 ونه اجسا میرا ره، نه ما طفه ای،
 این زن و مردی که سه بو بی خویشی
 با هم زندگی میگردن و حتی به دختر
 کوچولو دارن، نگه مریمین که می
 خود بی جهت رنگش توشیه هم
 بسزین و یکجین زن خود شو دار
 به ازدواج "خشی اول" یکنه
 اون یکی همی هیچ حرفی قبول کنه؟
 بوریجه، منسویه دکن،
 - بی خود بی جهت نبوده،
 از وقتی که مریم همردیف "شده"،
 چون با "جرما شده" تمام نزدیک
 داشته، این تمام از نظر انقلاب
 درست نیوده و یا بد مریم زن
 مسعودا مینده تا ابورا انقلاب در
 راستای درستی و حق و روشن بشه،
 - بچه مرشد، منسوخ لوگیر
 آوردی؟ آه انقلاب چه راهی به
 این حرفا داره؟ گمگم فراره سور
 انقلاب در آتاق خواب انجام بشه
 که فرما نده و هر دیت با بد زن و
 شوهر یا حق اول کن این شوخهاره
 - شوکدیا و روشنی ای، ما در
 ا علامیه گفته شده که خوشخاسته
 مسعودا ز قیروزه جدا شده بسود
 و گرنه انقلاب با مشکل عظیمی
 روبرو میند،
 - آها، چو کو گرفت، که این
 استدلال درست با به بیس مریم
 همشوردا آتته و مشکل عظیم، هم
 چنان بر سر راه انقلاب بوده،
 - خوب لایحق زن و مرد در
 اپدشولوزی رهبر ایینه که مرید
 نسا پیدا زنتش جدا بشه، ولسی زن
 هیچ تکی ای نداره که شوهرش اول
 کنده تا متکلیرا سه انقلاب پیش
 نیاد،
 - بچه مرشد، که گشا هرگ منو
 همزینی، به این دروغ های تودریگه
 حاضر نیستم گوش بدم، خواهه که
 صلاحین و بدهت و روزنامه رو در
 نظر دارم، یه وقت گردابین شایعه ساز
 ها و اسه مسعودا کرد، بسا طر زهم
 جعگن،
 - با سه، اما فردا نکي که من
 این خبر رو بیعت ندادم ها،
 ...

- مرشد،
 - جان مرشد،
 - این شب عبیدی، صدام حسین
 از جوی مردم ما میبخواه که هی
 بسب روسزتون میپزیره؟
 - میخواه دیما و انا اسلامسی
 آرمه و یکه به طور کامل نتوانسته بر
 قرا رکنه، در ایران پیدا شده،
 - یعنی چی گشت زرد کجاسای
 دنیا اسمش سما واته؟
 - من نگفتم دیما و انا، کفتم
 "سما و انا اسلامی" از این گذشته
 حیمین با آخرین جمله، نظامی
 تونسی بیعت خرا رجون ایرانی
 نبوده، کفتم شده، در نتیجه، این
 خودن به جور ظلم و نکه فقط اون
 فردای که به جبهه رفتن بودن
 کشته شدن، این بود که صدام به کمک
 او مدعی بسما و انا مردم بی دفاع
 بشهرها، عدالت و سما و انا بسین
 او بسا و جیش اونها و سر قرا کرد،
 - بسین بیعت، سما و انا "عدالت"
 ناسی از حکماری اونها و کفالت
 پیروی از زمت، و "عبیدی" دور زیم
 بد مردم،
 - حق پدر توبیا مرشد،
 - جناب مرشد،
 - در یکدی میگی؟
 - خیر شب عید و شنیدی؟
 - بسما و انا روشنی گپا تلفات
 جنگو؟
 - هیچکوم، از زواج مسعود
 رجوی رو میگویم؟
 - ده؟ دریا ره زن گرفت؟
 - مبارک با نه، کو گرفت؟
 - زن عبیدی ابریش پیرو،
 - بچه مرشد، نه منم لایینه
 تنت میخاره، و با سه ای اینقدر
 در اسه مسعودا بدنه خدا تا بیعت
 راست میگی؟
 - چون نتویایعت نیس مرشد،
 ا علامیه خودتونو بدید،
 - حیمیه، میخوان با اسروی
 مردم بازی کنن، بکه میشه گفت
 زن شوهر داره، و بسوزن رفقی
 خودشو میگرد؟
 - ای با بسا، بنوجوا اینقدر بیه
 من بی بدینی مرشد؟ - منظورم
 اینه که ابریشی پلافلش داده و
 مسعودا باش ازدواج کرده،
 - برو خودتو بسوزد کن، همین
 ا وایل یعنی بود که مسعودا و نسو
 همردیف "خودش کرد و به عبیدی
 (شوهرش) شیریک گفت، سما و انا،
 بکرم که و انا با هم اختلاف داشته
 نیس و انا زهم جدا بشن، مقررات شرع
 خودتون میگه که با بد "عده" تنگ
 دارن، آه کلا که دروغ درست میکنی
 مواظب شرعی باش،
 - مرشد، به کی به کی قسم،
 دروغ نسیم، تا زره، بسا اینک در
 ا علامیه گفته شده که مقررات شرع
 رعایت میشه، همه جا، از جمله در
 آفتاب بیرون خا تم، نیندیده "مریم
 رجوی"،
 - بفرما، در وقت از زمینجا
 معلومه دیکه، ما لاکریم که مسعود
 خواسته بیعت زن عبیدی رو بگیره،
 ا ولایکه عبیدی چوب کسیر بنده که
 با کت بشینه تا زنتوا ز دستن در
 بیارن، تا بسا رجوی توهسون

هیس... نارالله!

بشکن بشکنه ، بشکن !

- بشکن بشکنه ، بشکن .
- من نمیشکنم . - بشکن .
- واسه ملت ما بشکن
- واسه زحمتگشا بشکن
- واسه کا رگرا بشکن
- واسه برز تو را بشکن
- بشکن بشکنه ، بشکن .
- من نمیشکنم . - بشکن .
- واسه صغرا کا نوم بشکن
- واسه کبیرا کا نوم بشکن
- واسه عذرا کا نوم بشکن
- واسه ویدا کا نوم بشکن
- واسه سارا کا نوم بشکن
- واسه کیتا کا نوم بشکن .
- بشکن بشکنه ، بشکن .
- من نمیشکنم . - بشکن .
- آخونده سقا که ؟ - بشکنه .
- آخونده خرابا که ؟ - بشکنه .
- آخونده کتکشا فته ؟ - بشکنه .
- آخونده واسه چته ؟ - بشکنه .
- مثال نوبیا که ؟ - بشکنه .
- آخونده فیساتا که ؟ - بشکنه .
- بشکن بشکنه ، بشکن .
- من نمیشکنم . - بشکن .
- آخوند ساز بیلده ؟ د بگو
- آواز بیلده ؟ د بگو
- آخونده فرساتا له ؟ - بشکنه .
- وردا رووما له ؟ - بشکنه .
- آخونده بو یا کاره ؟ - بشکنه .
- بوم آواره - بشکنه .
- بشکن بشکنه ، بشکن .
- من نمیشکنم . - بشکن .
- آخونده بیجا باس ؟ - بشکنه .
- آخونده ما افلاتی ؟ - بشکنه .
- آخونده این دا ره ؟ - بشکنه .
- به سینه کتکس دا ره ؟ - بشکنه .
- آخونده خرا زبانه ؟ - بشکنه .
- بیرفال و قیله ؟ - بشکنه .
- بشکن بشکنه ، بشکن .
- من نمیشکنم . - بشکن .
- آخونده شیطونه ؟ - بشکنه .
- مثال حیوونه ؟ - بشکنه .
- آخونده سیلاخ ؟ - بشکنه .
- کتکتن سیلاخ ؟ - بشکنه .
- آخونده فضا به ؟ - بشکنه .
- دا رکگتک سیما به ؟ - بشکنه .
- بشکن بشکنه ، بشکن .
- من نمیشکنم . - بشکن .
- اگر چه دروم باس . - بشکن .
- غمبیا دهو اس . - بشکن .
- بگو آخونده کجا ؟ - بشکن .
- فتنن حاس . - بشکن .
- یا تشنیر قاصص . - بشکن .
- آخونده یار هوان . - بشکن .
- بشکن بشکنه ، بشکن .
- من نمیشکنم . - بشکن .
- به این موزی کا چی بکم ؟
- به این آل عبیا چی بکم ؟
- به این تخمین بییا چی بکم ؟
- بد این روزه خوئا چی بکم ؟
- به این بی سروا چی بکم ؟
- به این آدم بییا چی بکم ؟
- بشکن بشکنه ، بشکن .
- من نمیشکنم . - بشکن .
- آخونده بییا حیا کمنو
- برآ ز مگوریا کمنو
- بلای جون ما کمنو
- آیت خدا کمنو
- آهای ظالمیلا کمنو
- کهنه دوره ما کمنو
- بشکن بشکنه ، بشکن .
- من نمیشکنم . - بشکن .

بشکن	برآ شنگ غروب	بشکن	برآ برز تو را	آزیاب خودم سلامو علیکم	آزیاب خودم سلام علیکم
بشکن	برآ قریوا ی خوب	بشکن	برآ معلما	آزیاب خودم شوشا لاکن	آزیاب خودم شوشا لاکن
بشکن	برآ سوخ شفق	بشکن	برآ مجلا	آزیاب خودم شمشل بیهارون	آزیاب خودم شمشل بیهارون
بشکن	برآ رنگ فلش	بشکن	برآ ده شنجوا	آزمتونو سیر گراخ جا روون	آزمتونو سیر گراخ جا روون
بشکن	برآ چشمه خون	بشکن	برآ حقوق زنا	آخونده بوم ملت آزاد	آخونده بوم ملت آزاد
بشکن	برآ پسر و جویون	بشکن	برآ اهل قلم	آخونده بوم بونگرا	آخونده بوم بونگرا
بشکن	برآ رشتم کسبون	بشکن	برآ خفا ستم	آزیاب خودم ملکیوهرانی	آزیاب خودم ملکیوهرانی
بشکن	برآ برگ خزون	بشکن	برآ ارتخن غم	آخونده ویدا رپر گدائی	آخونده ویدا رپر گدائی
بشکن	برآ برف سفید	بشکن	برآ سال جدید	آزیاب خودم ملت مقام	آزیاب خودم ملت مقام
بشکن	برآ زلفای سید	بشکن	برآ جشن عید	آزیاب خودم مردم بیرون	آزیاب خودم مردم بیرون
بشکن بشکنه ، بشکن (۳ بار)	بشکن بشکنه ، بشکن (۳ بار)	بشکن	بشکن بشکنه ، بشکن (۳ بار)	آزیاب خودم اوزونه بیرون	آزیاب خودم اوزونه بیرون
بشکن	برآ سمننا	بشکن	برآ هنرو را	آزیاب خودم عید بهاری	آزیاب خودم عید بهاری
بشکن	برآ سنتروا	بشکن	برآ جوب سیساتا	آصل من کتکیم اتوندسوازی (۳ بار)	آصل من کتکیم اتوندسوازی (۳ بار)
بشکن	برآ سیده هما	بشکن	برآ بالیرتا	حاجی فیروزه ؟	حاجی فیروزه ؟
بشکن	برآ ابریهار	بشکن	برآ سیساتا کرا	سا لی بهروزه ؟	سا لی بهروزه ؟
بشکن	برآ رنگ آوار	بشکن	برآ تا تریا	عید نوروزه ؟	عید نوروزه ؟
بشکن	برآ چشمای بار	بشکن	برآ خانیرووا	دشمن کین توره ؟	دشمن کین توره ؟
بشکن	برآ حق حیات	بشکن	بشکن بشکنه ، بشکن (۳ بار)	آش آفروزه ؟	آش آفروزه ؟
بشکن	برآ راه نجات	بشکن	برآ بیرونه ها	دیب آدم سوزه ؟	دیب آدم سوزه ؟
بشکن بشکنه ، بشکن (۳ بار)	بشکن بشکنه ، بشکن (۳ بار)	بشکن	برآ بیخونه ها	عما مه دوزه ؟	عما مه دوزه ؟
بشکن	هرجا زندونه	بشکن	برآ آواره ها	فوزیا لافروزه ؟	فوزیا لافروزه ؟
بشکن	شیخ زندونونونه	بشکن	برآ توپا ودها	مخشر خره ؟	مخشر خره ؟
بشکن	علا در بیونونه	بشکن	برآ وده ها	خر روضهره ؟	خر روضهره ؟
بشکن	رحمت قاسونونه	بشکن	برآ سیمونه ها	زمستون ستمه ؟	زمستون ستمه ؟
بشکن	مذهب دکونونه	بشکن	برآ رشته ها	دوران شمه ؟	دوران شمه ؟
بشکن	جعدا آوازه خونه	بشکن	بشکن بشکنه ، بشکن (۳ بار)	غم تو عا لحه ؟	غم تو عا لحه ؟
بشکن	ک بار بونونه	بشکن	برآ شکوه ها	خرمی کمه ؟	خرمی کمه ؟
بشکن	انسون اروزونه	بشکن	برآ مرغ هوا	بیهار آبا دیه ؟	بیهار آبا دیه ؟
بشکن	خوشن نو شونونه	بشکن	برآ پیره فسا	فشل تا دیه ؟	فشل تا دیه ؟
بشکن بشکنه ، بشکن (۳ بار)	بشکن بشکنه ، بشکن (۳ بار)	بشکن	برآ تا پیرکا	عید نوروزه ؟	عید نوروزه ؟
بشکن	کاچ چا رونو	بشکن	برآ دخترکا	دشمن کین توره ؟	دشمن کین توره ؟
بشکن	هیوا زرنه ونو	بشکن	برآ شوشه سرا	دعا عش می سوره ؟	دعا عش می سوره ؟
بشکن	خواب خفتو	بشکن	برآ کل پیرا	ملت پیروزه ؟	ملت پیروزه ؟
بشکن	سرج ذلتمو	بشکن	برآ سروجن	آزادی می خوای	آزادی می خوای
بشکن	عید سوروو	بشکن	برآ باس وسن	آبادی می خوای	آبادی می خوای
بشکن	وقتیا امروزه	بشکن	برآ زوده ل	برآ وحدت ما	برآ وحدت ما
بشکن	ملت پیروزه	بشکن	برآ بلبیل وکل	برآ ملج مفا	برآ ملج مفا
بشکن	ملت پیروزه	بشکن	برآ جنگ وریا ب	برآ جنگ وده ها	برآ جنگ وده ها
بشکن	ملت پیروزه	بشکن	برآ غلروکلاب	برای کشته ها	برای کشته ها
بشکن	ملت پیروزه	بشکن	برآ عشق و وفا	برآ زندونیا	برآ زندونیا
بشکن	ملت پیروزه	بشکن	برآ صدق و وفا	برآ کارگرا	برآ کارگرا
بشکن	ملت پیروزه	بشکن	برآ غربت ما		
بشکن	ملت پیروزه	بشکن	برآ ضرب و ستمار		

سال نو، فال نو

شادی کنین که آیت الله جیگرش خون بشه

دوباره نوروز اوسده، بشکن و بالا بنداز
 باز حاجی فیروز اوسده، بشکن و بالا بنداز
 یا آتش امروز اوسده، بشکن و بالا بنداز
 نوروز پیروز اوسده، بشکن و بالا بنداز
 خنده شادی رو ایضا باید ناپیون بشه
 شادی کنین که آیت الله جیگرش خون بشه

دوباره گل در اوسده تو باغ و دشت و صحرا
 نسیم نوروز اوسده، آورده عطر گلها
 شکوفه خنده میزنه به بلبلان شیدا
 طبیعت امروز اوسده به جنگ شیخ و ملا
 آدم نیاید که کم از گیاه و حیوون بشه
 شادی کنین که آیت الله جیگرش خون بشه

موقع رقص و شادی بنفشه و میوه
 دقت فر و غمزه نیلوفر و لافله
 مریم و لاله رقصون مستحق دینده
 موقع رقص این همه گل مشه روز روشنه
 میخوان بر از خنده لب مردم اسرون بشه
 شادی کنین که آیت الله جیگرش خون بشه

کارگزار، برزگزار، رنجبر، گوش یابین
 خنده کنین و بک ملاله دهنم روش بدین
 اگر که شد، بک فر عیدم واسه بپلوش بدین
 زندگی رو با شادی و خنده بهم جوش بدین
 که حالتون تو این دو روز عید میزون بشه
 شادی کنین که آیت الله جیگرش خون بشه

بچه، تو هم دلت خوشه واقمن این عیدیه
 مون جنگ و زیر بمب، این چه جای شادیه؟
 هیچ میدونی خلق منمکشیده دردم چیه؟
 گروسی و محض و بی پوی و بیکاریه
 باز تو بیگی لیشون بنه خندون بشه؟
 شادی کنین که آیت الله جیگرش خون بشه؟

مادری که بچه شو کنش... چه جور شاد باشه؟
 بیشل که تر قفسه... چه جور آزاد باشه؟
 ملکوت جنگ زده، مکه میشه ایجا باشه؟
 عروس تو زلفونه، دوباره، چطوری دوداد باشه؟
 آدم با این غمها میشه ولو تو میگون بشه؟
 شادی کنین که آیت الله جیگرش خون بشه؟

هی سر هم داد تو زمین، به بنده هم راه بدین
 مگر شما "حاجی فیروزه" هالی به ورزه "شندیدین؟"
 به سال نسوم با غم و با غصه کنار اومیدین
 واسه آزادی و نون و کار غمگین شدن
 به روز بدارین هالون کم بنه، داخون بشه
 شادی کنین که آیت الله جیگرش خون بشه

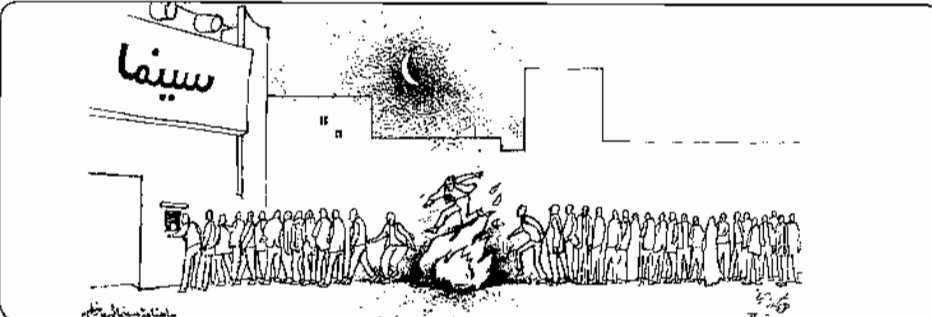
شادی و خندیدنتون اسله امروزه
 غم را تو حسد و قحونه تون جا بدارین، نوروزه
 مرگوبه شبح بی بدین، که زندگی پیروزه
 وقتی شیدا شادی کنین، ملا دلش میسوزه
 شام وطن ز خنده نون باید چرخ اوسون بشه
 شادی کنین که آیت الله جیگرش خون بشه

محبوب الشعرا

همه جا، انقلاب می بینم
 فوران مذاب می بینم
 که تب التهاب می بینم
 از غم آن خراب می بینم
 نطفه آفتاب می بینم
 در نکال و عقاب می بینم
 خانه بر روی آب می بینم
 پندبسیج عذاب می بینم
 پای حق در رکاب می بینم
 در تب اضطراب می بینم
 دل ز حرمت گناب می بینم
 پر درخشان غناب می بینم
 دار عالیجناب می بینم
 سخت در پیچ و تاب می بینم
 تنگنای حساب می بینم
 شیخ را در حجاب می بینم
 غرق در مشجالات می بینم
 از نجاست حساب می بینم
 زنده زیر قیاب می بینم
 جملگی غرق خواب می بینم
 همه را نقش آب می بینم
 روی دریا، حباب می بینم
 جای دو مشجالات می بینم
 روی سرگین، ذباب می بینم
 چون عواذ کلاب می بینم
 خلق را کامیاب می بینم
 سرخ چون خون ناب می بینم
 حمله بر عقاب می بینم
 اصل کار و کتاب می بینم
 جامه پر شراب می بینم
 اقربان شهاب می بینم
 تا نکوئی که خواب می بینم
 مزارش شهرتانی

عشقیات شیخ پشم الدین قمی

ضعیفه، چا دوت خوش خط و خاله
 به زیر پیچه، با پرویت هلاله
 کل رویت میان بشکوه قیر
 نهان ما بندسبب و پرتقا له
 ...
 الاخوا هرکه مومن مثل حوری
 کفن پوشیده چون اهل قبوری
 به زیر پیچه لبها بت خرجه
 لبیت همچون لبوهای ستوری
 ...
 الاخوا هرکه سامت اخترا مد
 سه ما هی شکده نه سالت سرآمد
 خبا لت را برینیب سینه کردم
 ز رسم صحب بوی عنبر آمد
 راوی، ملحدکا می

مجموعه نقاشیهای استاد...

فالگوش

تقدیم به "شده چینی"

شیش سال از گزاره سیزده بدر می ای نته!

سیزده سیده همه سال از خونہ بیرون میرن
 خلق به با غورا و گوچه و دشت و دها سون میرن
 خیا سوسونو می کنن، سوی بنا سون میرن
 ولی نقطه این به بیرون مت و غزل خون میرن
 چقد ما دور از خونہ مون سیریم ای نته
 شیش سال از گزاره سیزده بدر می ای نته

سیزه و کلکتش و نسا شا، به روزن جا لاله
 نالت زون سوی مخلصا، به روزن جا لاله
 دین حشماندا ز زبیا، به روزن جا لاله
 گفت دین سوی آروینا، به روزن جا لاله
 شیش ساله که هشت به سال سفریم ای نته
 شیش سال از گزاره سیزده بدر می ای نته

سیزده بدر وقتی میرن، خدا شونومی برن
 آرتیبس، به هرجی راه فرادا سحوان می خرن
 به صبح تاشب می زین و می رقص می خورن
 نه انگه ما دست قالی نه گوچه و محرا سرن

ما ها که این سیزده بدر خونجگر می ای نته
 شیش سال از گزاره سیزده بدر می ای نته

تو نهر غربت همه سرگردون و آوارا و ایم
 جمانقین مقلین وی خونه سیر کار ایم
 خار جمانقین، ما منت میرا ایم
 میون این دورا به بی بنه خسته با راه ایم
 دور و خونه زندگی، چون سیریم ای نته
 شیش سال از گزاره سیزده بدر می ای نته

دوره شاه پیش هم سیزده بدر آمدیم
 یک دور سه سالی اس ورا گنت و کذر آمدیم
 موعه انقلاب شد، از اینجا و او مدیم
 سیر قنار میشتن، سار دگر آمدیم
 شیش و دو ما شمشک با دور به دریم ای نته
 شیش سال از گزاره سیزده بدر می ای نته

سیزده بدر سال دگر، مین تو بر می کردیم
 مثال پروانه، تورا به دور سر می کردیم
 طلوع صبح و نظیر سب تا سحر می کردیم
 دور تو که بهتری ارفین تم می کردیم
 شیشه خال گوچه رتو می کردیم ای نته
 زحال و روز بد تو با خیریم ای نته

شیش سال از گزاره که تویی اسیر ریون
 ولی نهرین خنشا، هاشته رسنشدون
 خوب می دوسی ز می ترسون سوبده است خندون
 بیرون کنون می لری ای دگر بگریم دون
 آخوند رو سیزده بدر می ای سیر می ای نته
 برای این روز عزیز، منتظریم ای نته

راه دریا رسی می گذرا ندوی آنکه
 ادمدا داشته باشه سویا سی آت و
 دریا راه همه سیزده سیده گومی کند
 دریا ز جلده دریا راه جا نوا ده اش و
 مخصوص این "جا جمو" که این بوها
 دریا رسی سیزده است و بویشی
 زانیو با راهی پارسی "آفتاب"
 می دهد.

ده روز است که ما چاسم آفتاب
 دریا رسی است، ده روزی که به آتش
 ده ما لی گذشته است، هر چند تا حاج
 عمومی پارسی نیا مده بود، آتش
 نسما دست حکومت جمهوری اسلامی
 یعنی به و چرا با وجود همه "عیسر
 منگن قان" ندوا من ممکن شده است.
 و حالامی، دود و دمل و سراسر
 چشمه می داند و هم می بیند.

حاج چاسم آفتاب از انوان حکومت
 است، شریک تجارت، حریف مجلس
 اس شیانه و رفیق مسند "آفتاب"
 است و هم در زیر و فوری هم در
 مجلس دعای کلکشان حاجی می شود.
 هر چند وقت یکبار برای استخوان
 سبک کردن، به جا ریج و جرم می کند-
 بیشتر به آمریکا پیش میره این
 که با آنها را زهای حکومت هار...
 و با ریج و با دانه کم حکومت تخت
 می دهد، زمان تا مهم و بی حاج چاسم
 آفتاب همین بود برای او حکومت
 فرق نگردد، شکل ظاهرین فرق کرد:
 به قول خودین سورجی و آسپاری
 کالنگه!

به زوجه برشد، حاج آفتاب ده
 در آرزو:
 آفتاب، از ما دهفت تانه، من
 نیت کردم و با نسا و استاد م، تا
 جواب تکبیرم، از اینجا جم
 نمی خورم!

چهارتا زوجه بگریم هر دشتند و
 در این مدت، حاج قاسم آفتاب، دو تا
 سبکا اردود کرد و با زسه صواب
 ترسید، کمرش در مده بود. آفتاب
 با خنده گفت:
 - آخر همچوان، نه سنا فریکه،
 اینها برای خودین سنتن هار و
 آداب دیکه دارن، همه چیز زندگی
 خون با ما فرق می کنه، آداب سنا
 سا اینجا نمی خوره، ما لکوش را
 هها بد نیوی آبرون سنا، حواصت
 آبرونی سنا د.

صبا کن، آفتاب! بذار لیسن
 گوشه دنج، با لکوش و استاد م.
 - چشم "جا جمو" اما...
 - اما مناره، از اونتر قریه بالا
 هر دست که بردن، ما سه من شرمه
 کنن چی سبکن، خاشا ده سنت، من کنت
 کردم، آفتاب! لکوش با رشنه سوری
 رده خوردنداره.

- چشم جا جمو، ولی به نظر
 شما، این کارها و ویسا و زنت
 نیست؟
 - چاسم به زنت چیه...؟ زنت
 اونده که خیا شه، شواین دنیای نعت
 و مزار و روتی، تو اوشادای خود تو با
 زنت و زبیا متغول می کنی؟

در کالاسی، مجموعه بافتنی
 بزرگ تا خیه ۲۰ پارسی، همه سده در
 طبقات فرو توپا، هار و اروسها و
 آفتاب نسورها، چند ایرانی پیدا
 می شود، صبح ظهر شب، آفتاب
 مجموعه را چاها بیست کاپر اینها
 دریا لارنشن شراخا هار کرده است
 آفتاب چاسم آفتاب، که بمسندار
 "هیو-گنیا گ" هم خوب سبکای
 گوچه لبه، از پارسیزگر کسند
 "اسنتر" سیرونه مده است، همین
 ورودی و هیله های برقی به، شیش
 می بستند و آفتاب برای در راه اش
 حرف می زند.

آفتاب متبنا جان بود که تو
 آبرون بودی... نه آبرون آفتاب
 تحفه هار آبرون، برون سنا سنی
 خودمون، و بوقت ملاقه زنی و
 فالتی زنی، خنرا و سیر او می دیدی
 آفتاب بازی و سینه آبرون و آبروی
 به برین، هوقا لکوش و آبرون
 این تحفه ها که دیو دما غر اسه کنی
 می دشتن، اما لکه شب میسندی
 آفتاب جنگجوی گریه، نینگ کنی؟
 آفتاب، این دوتا "هیو" می کنی؟
 - هیچ ما جمو، هوقا شونم
 نسته ترجمه کرد، بهیمن نمی تویم
 - چو نمی توئی؟ (آفتاب گفت
 می کنی؟) بیسی اینهم سال، اینجایی
 با دگر نشی؟
 - می فهمم چی می کنی، اما زشته، از
 حرفای جور می می زین، از لسه، از
 سونه، از صرا می دنگه.
 حاج چاسم آفتاب، با سهرت، دحتر
 و سیری که آرتگردن هم او بیخته اند،
 به دفعه می گند و دود سبکارس، اسه
 کما می پرسند و فکر می کنن: کاش
 کورش اینجا بود.
 "بلان دبتالی" منظره، رده و
 دیندی سار ارد، میرش نا ادا س.
 - آفتاب! یک تیکه بیکه بگوئی
 کن همچوان!

آفتاب دختر و سیر حواسی را که
 در سالی بی محبت او کسا زیندی می شد
 براندا می گند، آفتابها همه سنا
 همرا می سوند و از هم جدا می شوند.
 - حاج جمو! آفتاب فقط از او
 همرا می زدن، آفتاب هم گفتن: سنا
 فرادا...
 حاج چاسم آفتاب که کسنا گوش
 را کمر کرده بود، هار را داشت
 آفتاب همه چیز را بر اینترجمه کند
 برای جوان اروپا ندیده بی مشکل
 آفتاب که بی فریاده آبرون سیر می کرد
 سنا مدگر آفتاب را به بی معان وزارت
 خا به می شود، خوب میسند که آ
 همی خودین حواصت نکند و نتواند
 همه حرفها را سنا و بگوید.
 آفتاب، دگر برای فزیک هسته می

معماریان

جدول معرفت احکامال به قول حکمای دارالاحکاد

بسم الخلق المتعالی بدان که حکمای آهنگرگان ما از مرتبه آهنگری با شی بدوری سنگ مرصفت میگرد و هر سال از بهار تا اواخر بهار موسوم گردیده اند و چگونگی آلات و مواد آن سال را از طریق خوبی آن ها نورا استنباط می کنند و آن را در رسمه گویند. ابتدای این دور را از سیقان شیل گیرند که همان سال موی با شدوسا بردن سیدی موی برقیبا معلق و آبشکای آن را از خوند قبیل گیرند که همان سال کا و جنگ کا تا دور ملت با عبا مودا ریا شد و گذشته کن کا و به دست ملت. بعد سال را از یونون آفتاب با قبال مراد دود و نیمه راه ملت شد و با اول را از اجما میگردند که در زیر سیما آن جنگ تمجیلی صدا - غمینی واقع می شود و آن نوروز اول سال ایشان است و این سال تیکوفا ل فرخ مال که مده می شود سال هفت سال از دور سعه که آن را به زبان خلطی آخوند شمل گویند (یعنی سال کا و) و جمان دادند که هر که سال کا و در آید، بسند فراوان با دودیرجان و سوال مردم خیر آن را زد کنند تا بسیار شود و عمر حکومت گوفا با شد و خا شین دستگیر شود و اتفاق در ملت حادث شود و تلفات جنود و سرحدات بود و با رفا بینی سران به آن چرسید. هر مولودی که در اول سال متولد شود با او زریبک و خرد مسبور در کول هیچکس آخوند و هیچکس اسلام استنب و نخورد. و آنکه در اول اسبابا ل به وجود آید سما را بود و سطلم شیخ و شاه از ایران بیرون آید که در مرال به دنیا آید تا ران و مدبر بود و سایر راه خلق به پیروی رساند. و الخلق اعلم.

جدول وقایع قبیل از ظهور آخوند (واحد: روز)
جدول وقایع بعد از ظهور آخوند (واحد: روز)
از بین بردن تمدن ۱۵۳
کشتن قلعه ۸۵
سوزاندن گنبا سها ۶۴
ظهور ست الکری ۹۳
اختراع چاق ۲۲
اختراع جنگ ۶۷۲
کشف شی الخمر ۷۱۲
درگرویت زمین ۲۱۵
شوت حرکت انتقالی زمین ۲۱۲
شوت حرکت انتقالی زمین ۲۱۲
تکلیف حرکت و قیود زمین ۲۲۲
سقوط آخوند ۳۳۷

سالنهای سال گاو (آخوندئیل)

استخر حاج دانشمند فقیر آقای حاج میرزا مرشد خدا طنظ المعاملک سابق تیسران با تجدید نظر دانشمند تازه کار جناب آقای آهنگر زاده هر نسخه که به سهرشتی خمس از اطلاع مستخر جمع مرسیده قلب است و میوا خده می شود

به تاریخ ۷ بهر زمهر ما را آخوند شمل ۱۳۴۴ نظریه تحمیلات جناب جلافتاب آجل آتامی میرزا مرشد خدا ن طنظ المعاملک در مجموع و در خصوص غیره به موجب امر مقام منتهی ریاست حدا دلان عطا داد تا جدیداً لغای و تقویم بنا را به دریلدا رجه و دادا خلصه مدمولایه و رسمی خوا هجد بود.

بسم الخلق المتعالی، بسمه بیا و کی و نجوم و ادبیا و در پریشو اجاف و اجبا و جمهوری ادبیا ری و مطلق لیموسما ن و دشمن جهسا ن، سیمای اما محجان را (ا شناختا به رومه) در آید چش با ۱۳۶۶ فصل از حضرت امام ۴۵۰۴ خمینی قمی و سال هفتم از زردین و انقلاب ایران توسط فقیه سبیه - که آتا رکتب با آن ظاهر شده و می شود - با ری، این سال فرخ مال که مجدد می شود به طالع مرصفت با لیر بر بقی ۲۴ درجه و بیش از ۷۲ دقیقه، بیت امام، بعد که بر سره، به هفت مکانی (ا رباب مثله قعات و سقات و وقتا حث) کلیه دلالت دارند بر "گرما ی تابستان و سرمای زمستان" و کثرت مسباران و وحدت شیرما ران و فراوانی سبکباران و صدور و در جمهوری ادبیا ری (ا زنی خلق به خار چا ا بران نه به میل خودتان، بل به زور کارگران و دهقانان، و کشف چندین سوراخ موش، و خرگده آخوندی شوش، و از سرستان ساکت و خموش و رفتن از هوش و کثرت ولد الجوش که مینبوه عمویش، و او دنیا بدین رها می مرد و زور و شد گیری اهل وطن و نجات دادن خاک مبین با زدمت یک مشت شیخ خرگودر، و اختلاف بین سران شیوخ و پسر سره زدن سنگ و کلوخ، و بلانده شدن ا پرواوخ، و با لاف زدن ا عظامایان و منحرف شدن به انقلابات، و رسیدن زه، حسابات، که سرطانی گوفا هوا رها ملوات.

آخون جوانان وطن لاله سیده

چون درش معمه ۱۵ ما و شهر بورا لسیا رک باستانی، مطابق با ۱۸ رمضان داد دست بردار نویسنده تقفیر آنجا می، احتمال خوبی بین امام است و شیخه عا سعفرد بود، استخر ا جوبعدا و عمل معلوم شد که این عیب تحت نظرات و در خوا رجا زما ران دیده نخواهد شد، اما آتا ر آن روزگار جمهوری ادبیا ری را بشیره و تا رجوا هفکند. انشا اللطین.

کسوف مرئی ماوراء بحار
چون روز چهارشنبه ۲۸ ما مراد ا لحر ا م جرت منه مطابق با ۹ شعبان (ا لوسی جوهه و ریگا نبر - ا حتمال کسوف مرئی ا برت در رها بر سها ره) ایران بود، استخر ا جوبعدا و عمل معلوم شد که این عیب تحت نظرات و در خوا رجا زما ران دیده نخواهد شد، اما آتا ر آن روزگار جمهوری ادبیا ری را بشیره و تا رجوا هفکند. انشا اللطین.

- محمّد - در سوره "الف" و معنای آن روزی نگاه کنند.
مظفر - در سوره "الذاری" و با از رسیا هسکا و نگاه کنند.
ربیع الاول - در سوره "ناس" و روی معبود نگاه کنند.
ربیع الثانی - در سوره "الفجر" ۸۲ و تلفات جنگ نگاه کنند.
جمادی الاول - در سوره "تجه" و اختلاف بین فقها نگاه کنند.
جمادی الثانی - در سوره "الانشاق" و عقده شدن لاشعش نگاه کنند.
رجب - در سوره "الین" و روی گیاه نوری نگاه کنند.
شعبان - در سوره "الغالب" و نقله شدن آخوند نگاه کنند.
رمضان - در سوره "مریم" و اساری معلوم نگاه کنند.
شوال - در سوره "الرحمن" و بوی الرحمن زمین نگاه کنند.
ذیحجه - در سوره "غفر" و روی آخوند نگاه کنند.
ذیحجه - در سوره "التاس" و پیروی مردم نگاه کنند.

روزنامه‌های ویرسرا درواچه‌ها همسرا همکامه‌ها همسرا همی.

آنجا - و اما یکواکب و مواکب در این ماه دالالت دارانک و دایکتر و مند ندند و بعدن حکومت نظامی می‌دهند. بسوی برسد و بمحل بنگاه‌ها نطق عا سس می‌دهد و حکومت نظامی می‌دهد و بعدن درواچه‌ها را برکنش همی می‌دهند و بعدن درواچه‌ها را برکنش می‌دهند. و بعدن درواچه‌ها را برکنش می‌دهند. و بعدن درواچه‌ها را برکنش می‌دهند.

آفر - و اما عجم و عجم در این ماه دالالت دارانک و دایکتر و مند ندند و بعدن حکومت نظامی می‌دهند. بسوی برسد و بمحل بنگاه‌ها نطق عا سس می‌دهد و حکومت نظامی می‌دهد و بعدن درواچه‌ها را برکنش همی می‌دهند و بعدن درواچه‌ها را برکنش می‌دهند.

حقوق معترف و فایده ما هیا نه

فروردین - و اما عجم و عجم در این ماه دالالت دارانک و دایکتر و مند ندند و بعدن حکومت نظامی می‌دهند. بسوی برسد و بمحل بنگاه‌ها نطق عا سس می‌دهد و حکومت نظامی می‌دهد و بعدن درواچه‌ها را برکنش همی می‌دهند و بعدن درواچه‌ها را برکنش می‌دهند.

اردیبهشت - و اما عجم و عجم در این ماه دالالت دارانک و دایکتر و مند ندند و بعدن حکومت نظامی می‌دهند. بسوی برسد و بمحل بنگاه‌ها نطق عا سس می‌دهد و حکومت نظامی می‌دهد و بعدن درواچه‌ها را برکنش همی می‌دهند و بعدن درواچه‌ها را برکنش می‌دهند.

خرداد - و اما عجم و عجم در این ماه دالالت دارانک و دایکتر و مند ندند و بعدن حکومت نظامی می‌دهند. بسوی برسد و بمحل بنگاه‌ها نطق عا سس می‌دهد و حکومت نظامی می‌دهد و بعدن درواچه‌ها را برکنش همی می‌دهند و بعدن درواچه‌ها را برکنش می‌دهند.

تیر - و اما عجم و عجم در این ماه دالالت دارانک و دایکتر و مند ندند و بعدن حکومت نظامی می‌دهند. بسوی برسد و بمحل بنگاه‌ها نطق عا سس می‌دهد و حکومت نظامی می‌دهد و بعدن درواچه‌ها را برکنش همی می‌دهند و بعدن درواچه‌ها را برکنش می‌دهند.

مهر - و اما عجم و عجم در این ماه دالالت دارانک و دایکتر و مند ندند و بعدن حکومت نظامی می‌دهند. بسوی برسد و بمحل بنگاه‌ها نطق عا سس می‌دهد و حکومت نظامی می‌دهد و بعدن درواچه‌ها را برکنش همی می‌دهند و بعدن درواچه‌ها را برکنش می‌دهند.

عاشق - و اما عجم و عجم در این ماه دالالت دارانک و دایکتر و مند ندند و بعدن حکومت نظامی می‌دهند. بسوی برسد و بمحل بنگاه‌ها نطق عا سس می‌دهد و حکومت نظامی می‌دهد و بعدن درواچه‌ها را برکنش همی می‌دهند و بعدن درواچه‌ها را برکنش می‌دهند.

پایانه

طب اسلامی

بیمار: [با ردا و شب کلاه سفید در حالیکه تسبیح در دست دارد]
آقای دکتر! امام زین العابدین سید روحش بده ، مردم سر داده منترنگه .

دکتر: [پس از معاینه دقیق] بذر میگردن زمین داری ، چند تا آمول و ستامین ۵۰۰ چند تا قرص میگرنل و یک قرص شربت تقوی برایت منبوسیم اگر خوب استراحت کنی خوش شغلی ، ان شاء الله (بیمار رهنمود)

بیمار: [نسخه را میگرد] آقای دکتر! این دو دارو را برای سر سردی در ما خا شوق خوبه ، خطرره ما سون آب ننده ، بیا سکه کشی منبرسا باغی باغی کنم روزیم سر . دوا بی که ان شاء الله رده شورنده ره . سدونی آقای دکتر! اینها همه از لطفه ما با لطفه روحانی اغلب بلغمی مزاج هستیم .
دکتر: نه پدر شما شغلی مزاج هستید . اس دواهای شما هم مال دوره تقویا توبی است .

بیمار: آقای دکتر! این قرص المادق نوشته ، مرحوم حاج صد عباس قمی مهر شما فتح التیان از خواص نمبر نما را نوشته ...

دکتر: [معانی] امروزه علم مدرن ...
بیمار: علم مروزی طافوتنه . نکند نوم هم زجر و جگره بائی؟
دکتر: [غوغی را با جمع هور می کند] آه دمان را قورت می دهد ، تمام ما حان طوفی کردم . ما سون آب ننیده و تمام شرفا می کند . عیبورسا راه هوا تعلق دوا در دشمن است .
بیمار: آقای دکتر! قدم نمیدر پی می کند .
دکتر: [پس از معاینه] نشافا تیدر معده ات دجا رفغونت شده . روزی ساعتی آمول بتی سلیس ۵۰۰ و آحادی نوزیق کنی ، یک شربت ما زل هم بری هم روزی سه قاشق مربا خوری میل بفرما کنده . بعد از یک هفته سنا کشیده دوباره شما را کتم . (نسخه را بنویسد و بدهد)

بیمار: [نسخه را میگرد] آقای دکتر مرحوم ملا محمد باقر مجلسی در فلسفه التفتیح می فرما بیا سکه دوا ای دل در دنتفیه شیره گل خورده پس و خوا بندریست الحمد و حقنا قول هو الله . که انشان سر زیا رت اهل شورورود و نبش باک باشد نه اماندها و پنج تن آل عبا اگر دل در دشت مثل کوه هم اومده باش مثل سوریه . مگر نشیده ای که حضرت آیت الله منتظری در خطبه نماز جمعه از ما له ...

دکتر: [خجالتی] سکه عده دوا به ما می شود (بله پدر شما شنیده ام) معا نگاری نگن که آیت اله شیرین فرمود ، دیگر امری نیست؟
بیمار: امری همی گمر هم! بنفرد در پی سکه که وقتی دولا منشم نیوتونما و نورا بت کتم .

دکتر: [پس از معاینه دقیق] پدر سوره کمرت جا خا شده و مشکوک به آرتور روز هستی ، این مغزیتا ما را لگرمه سن الان باید بروی عکس برداری و لا کار درست می دهد . احتیلا سنا ده فیزیکوتراپی هم سوری .

بیمار: [محزونیا معز میگرد] آقای دکتر علت همه اینها کثرت محاسن است از عقده گرفته تا صفا ای . عکس برداری هم بیخوده . دوره حضرت رسول که عکس برداری و جی بی شرایب نبود . کتاب طب الرقا و روایت می فرما بد که بهترین دوا ای گمردردا بینه که انسان هر روز بعد از نجات ۵ بار با آب سرد غسل کند روزی چهل مرتبه یا سینه سنا ده چهارده معجمه بخورد که هم گمردردا تقویت می کند و هم توبه باه را . ضمنا مرتب با بدنه ای آیت الکرسی سه بار روزی سنده و ولطمه بگردن الرحمن جن هم همیشه با خود داشته باشد . حضرت امام زین العابدین امت برکات ...

دکتر: [در جا تکیه داد] سکه به ساعت می کند و در آمدن مغز می شود (بله ، بله ، ما خمینی ... بیشتر ای مستغنیب ... همه اینها از سرت سزا ما به ، ولی شما بطور انبفرد دانستی و معلوما تارید (بوزخند) ؟

بیمار: شما آقای دکتر در علوم و کسبی و ادبی ، ما در علوم لدنی ، شنا علمک داری ، ما علم سینه ، شما علوم ما سوتی می دانی ، ما علوم اهلوتی ، ما دینی شفا سنا ایم ولی در تفکرات باحی رسیده ا بیکه همه جی ، مثل آنته می آد حلقو چشما مون ، من خود هم سببیم و هم نشسته ، هم ما لم وهم معلوم . حالا چندتا

سوال از تو می کند تا سنا سنا علم مروزی در مقابل علم قدیم بقدری ارزنده ، (بیمار تسبیح می اندازد ، به چشمن دکتر خیره می شود و می گوید) نگوسیم سوت بی مزه جبهه ، مززی بی سوت کدا هه ؟

دکتر: حضم می خواهی بگویی بی سوت سی منزکله من است و ...
بیمار: همینه که نشی نمی ، اگر کتاب ا رقا در مرحوم شیخ مفید را خوانده بودی ، می آد سکتی که بی سوت سی مززی با زو مغزی - بی سوت نمک بلور .

دکتر: [با بی سوتی] حالا اگر ما زه مغز ما کشیده سنا ران دیگر بریم .

بیمار: بگذا ر بخت کنیم یک چیزی نفهمیم ، مگر ما که نخاست چه سزای می دهد ؟

دکتر: [و آله من بخورده ام که بدانم]
بیمار: آسان نما بدخما خودش تجربه کند ، آدم از دلیل عقل می فهمد ، اگر در سانی قفا ای حاجت کنی اول مکن دور

آن جمع می ده پس اول شربینه بعد از مدتی اگر سیراغ ان سنا بی و زبیری را لسنده کنی می بینی گرمزه پس در مرحله سمد تلخ می شود ، و اگر بعد از دوما سیراغ آن سوری خشک می شود شورده پس در مرحله سوم شور می شه ، انرا اخفرت اس با سوبه قفی در لعل الشرا بی منظور تو می ده .

دکتر: [با خنده] الحق که شما غیبی و رده سمنده ، دست و سولای می بندارده ؟

بیمار: حتم اسم عوح سن ستر را شنیده ای؟ می دانی که عوح ۳۰۰۰ سال عمر کرد اما لایقوتق که بود ؟

دکتر: [در جا تکیه بدخنی خود را کنترل می کند] حتما پدر شن بوده و خیلی بهمدخلن و آمیز سوره که به سنی مشهورده .
بیمار: نه تا سمن . عین دختر خرت آدم و ما در عوح بود که ۱۲۴ سال عمر کرد ، اینها از اول کانی شیخ کلینی مغفول است .

دکتر: [از جا بگفتند در جا تکیه با نا راجتی در انا قدم می زند و دمیده سنا مت نگاه می کند] استرا من که هیچ هفت جد پدرم نمی دات .

بیمار: [ساضه] برادر خیلی از مرحله برتی ، اینها هاش ابن شت ا نکشت شست خود را نشان می دهد) و اینهم چهار شت ا چهار نکشت دیگر خود را با لایمی کرد در جا تکیه ا نکشت شت خود را خوا بیا بنده) حالا لگوسیمیم یک کی صالح بنه ؟

دکتر: آ خرگک چند بار ز سنا لشدن دا و ده ؟
بیمار: یک حرف از زین سنا در فقط کورا سنا بنایان خورفا سبتن . سنا هم تگنا کلف فرعیه و مرغوبه داره ، در کت سنا سنا سنا سنا و ایضا ما ده و مرغوبه سنی طوسی در هفتدن جا و روایت فروده کیمک ، وقتی سنا ع مینه کیمک با لاسگرد و گلاب سوری عفا ا زار کند .

گریه خند

اسماعیل خوئی

پیام یار

جناب تا درنا دربور!

نخست، برتودرد،

ارچند،

در این ویژه، چنین الفاظ

مرا به کار نمی آید.

(تویا و یار نشی،

زین روی

عجب مدار اگر زی تو

جز "زدها ن پیرا و دشنام

پیام یار نمی آید"؟)

تو کی زبان خدادانی

کدها ز تیار خداوندی؟!

دروغی این هدرسوار!

چگونه برخود می بندی؟

تو کوزبان خدادانی؟

چرا ز خلق گویزانی؟!

خدا بگفت،

خدا خلق است!

خداست خلق جویرخیزد

و دوزخی شد اسکرزد

که از مصیبت بدی سوزی

به جز شمیم گلستنی

بیشت وار نمی آید.

دوشاخ دیو ختمار بود؛

نخست تا دودود بگریخ.

شکست شاخ ریخت،

اینک

نکا ه کن که چه خوش تا زده

سیاه کاروهر بر شیخ.

در این تیرد، هویک، از نو

به جوزفرا وار نمی آید.

سدان زمان که چنان افشا

که خشم خلق به هوش آمده،

جوان و پیر از هر هوشی،

حدیث شویبت چنان گفتند

که سگت هم به غروشت آمده،

شورا سکوت رسالت بود؛

"رسانتی که ردالت بود"؟

کنون هم، ای بدای ای سخاوا!

الا نسیره نا درنا ه!

اگر کدنبش زنی بر ما

- و هر چه پیش زنی بر ما -

تنگت نیست، نخواهد بود:

چرا که جانوری جزا ر

ز تخم مار نمی آید.

تورا قضا من کنیم، آری:

قضا من پوست همین،

ماری،

کدنا من نامی دیورورت

دکوبه با دوزبان کن را

در این دنیا نمی آید.

کدوبنا من ریشخنی

به میرکان قیام خلق

روند، خرد و کلان، بر باد.

تو، لیکن، ای بدای ای بدکار!

دل از این بدعت بردار؛

که بیخ تلخ ستخا می،

در این خسته ثنا خزار،

دگر به بار نمی آید.

(ویا، چنان که شوخود گفتی،

"به آبروی (وطن) سوگند،

که آبرفته دکوباره

به جویسار نمی آید"؟)

بهار بپشرس این باغ

کشدت بجای نکات نیست.

خزان حکا بت جان سوزی است!

ولی تمام مکتا بت نیست.

بسیار دیگر می آید.

بهار خوشتر می آید.

ابا کلاخ زمستان نخواهد!

به مرغوا، به هفت نالی

"کدوبویا و نمی آید."؟

بیست و دوم مهر ۱۳۶۶- لندن

پارا زما دربور است.

یادداشت

آهنگرسانی، انگشت به دهان مانده بود که شمیری را که اسماعیل خوئی بر ایمان درخشا بود در کجای شما ره؟ نوروز جا پ کند. ما گفتیم: بهترین جا برای چاپ کردن چنین شمیری بخش گریه خندا ست.

پرسید: چرا؟

مثل همیشه گفتیم: مثل همیشه، به دولسل:

نخست این که نوروز است و ما می خواهم برویم به مریخی آواز

سال - و میرویم به سفرهای چه نخواهی.

دوم این که ما که رهنمیه مریخی آواز را که سخن گریه خند

گفتند بنگه تعطیل بشود که درست است؟

گفت: درست است.

ما میزدانستیم: ما که از روی جاری ست که می گوید درست است

سه دولسل:

نخست این که وقتی که داشت می گفت درست است، خام کردید.

دوم این که ما میزدانستیم که او میزدانگه ما وقتی که می خواهم

برویم به مریخی آواز، سخن گریه خند که ساید تعطیل شود که

- اما ما یک شتر که نمی شود که سر و ساین بسازد به آواز و رده

می شود؟

ما گفتیم: نه، نمی شود.

و گفتیم: ما هم نمی خواستیم تیبای یک شعر سونه کار را هم آوریم.

گفتیم: می خواهم با دو شعر این کار را بکنیم.

خفتیم: اصل شعرا دربور آواز نیز در کنار شعر اسماعیل مریخی

تا خدا نسدگان گریه خند بزند آنگه ما سیر، همچون اسماعیل

به راستی در ما ندانیم که در سر خوردن این شعرا دربور، سه

راستی یا دیگر است، آیا ما را راستی یا بدیدید.

ن. ب. ب. م.

از اسماعیل خوئی

به نادرنادر پور

در دفتر شعرا زده تا درنا دربور، هیچ دروغین، گه من تنها چندی پیش پیش از آنکه در نا بخوانم شعری آمده است به نام "خطبه عزیمت"، که تا آن زمان را در رویا روشی با گمانی سرود. است که تا آن را، به طعنه استند، "بیسمران سخن" می دانند و می خوانند.

و گویا ندانید؟

"بیتانی قلم برد که" که "دست بست" تا آن را، و گویا پیش از آنکه ما نقلی ۲۲، بهمن ۵۷، با درنا ستای و "آز بخت برده، یعنی چشیا ند" است.

این آنگاه مرا من، چون نشی از دوستان او و بروردگان این گونه سخنرا و سخت بی از ما ندانم چو آنگاه می یابیم از نمی توانم به راستی نمی توانم، به درخور درنا دربور و چینی و چندین بدستگانه، جز با چشم بسیار می سخن بگویم.

گفتن با پدها شته باشد، با این همه، که در دور روشن با تا درنا دربور و شاعران رهنمیه دوست ما نمایان بود، برای من به راستی درنا دربور و نیز آنگاه است، چه می توان کرد، اما آنگه ما، این جا و آنگاه، با تا درنا دربور و رویا روشی که به آنگاه هاشمی بی شمسان فروتنی زده نشی و پیش تا آن زمان و انسانیری خویش، به جهان نگریری با ست با زانی سر سر برده است که فرادانان دیوروی - خوشخانه - بازگشت مابدریش نیست.

نادرنادر پور

خطبه عزیمت

ایا سلاله چوپانان!

که بری معجز موسیر!

به چشم ما قربان دیدید،

کدوب، نه فال لنگو کدوب

طلوع کا و طلاکری!

به شیراز و مومکریه

نما ز صبح رها نشی!

و کرا سیدخا، ای خلق!

به با زگشت بر ستخا ست،

نظر ز بجزره بردارید،

کدوبویا و نمی آید.

مرا همیشه، طلب این بود

کزین دبار به جا بشی

ضمیر "من" به زبان را ندانم

که همزبان خدا باشم

فانتزی نیست

از: م. بنا

مری ایدهولوژی

خانم آقای سیفقاوت، با فونتی طاغوتی نمودند، اما به غنوی طاغوتی به حساب می‌آیند چون به هر حال، مسرت روزهای خوشی را داشتند که در دوران طاغوت گذرانده بودند.

خانم دبیر سابق ریاست بود، آقای، مهندس سابق سازمان برنامه، که بعدها مقام رفیع بود، در آریا می‌گفت انقلاب همه جا را گرفته بود، اما نباید توی پستانها، با غلابی زکا دربار دستور «شترک» که رفت و پستانها را برآوردیم، می‌باید «شترک» کشیدند، و بعد که دیدند هموار پس است، دست و پا می‌زدند و می‌چرخیدند و می‌چرخیدند که می‌گویند بوجا روندند. کلا ملامت به میا را می‌رفتند، و فقط با دوستستان جانی که در خانه خلوت می‌کردند، هیلان یا هندوستان می‌کرد.

همین روزه و پشت از او، آینه توی خانه تا آنجا که می‌خواستند، می‌روست شدن و نماز و ظهرها بخواندن ندا شدند.

دلان خری و ظهرها چهار دیواری اختیار می‌آید و است و هندوز گاه می‌توان پستانها می‌بازی و می‌باید شترگردنی و آبمک زرقی ترتیب داد.

خانم آقای سیفقاوت، «دستان» به دهستان می‌رسید و منسکس ما لید داشتند. فقط چون آقای سیفقاوت اشخو در است مقام طایفه کاران سازمان برنامه، همزمنوع اشخو درها بود، و به این اعتبار، آنها هم از محرومان چندین ماهه به شمار می‌آمدند. منسکس دوستان که بعد از بدت کورتا می‌توانی شد، سرچیده شدن مدارس رایجی بود. «منظر» در خدمت ساله آقایان سیفقاوت، کلاش دوم دبستان بود و کورتا در سال اول دبستان را در «دوره» «میرین» گذرانده بود. سازمان مدرسه که می‌شد، «فیلی» بود و «ویجه» رفتن منظر هم می‌بود. «ول با آگرا» و «ورس و برسی» ترتیب و نظار پلیدی بود. بعد که هم به برسی رفتن و آرمات در کرد، همه روزوش بلند آهوه درودیوار تا فتن مکنش شدای رئیس را جاسند، از مدرسه که می‌آید، با دنت و ضومی گرفت و نماز می‌خواندند و بدروما در منسکس اعتراض می‌کردند چرا نماز نمی‌خواند، آنها موضوع را زیاد جدی نمی‌گرفتند اما یک روز از مدرسه نامه می‌آید مودفا نتو آقا برای

پاره می‌گردد تا به دفتر مدرسه به دعوت که چه عرض کنم باختر شدند. در دفتر، «مری» ایده فیلوژی، مدرسه از آنها در دست و حسابی بازمی‌گردد و عقیده مذهبی آنها را بر سر دست آخبره آنها یادآوری کرد که «گوبا در خانه شما وظایف و مکالمات علمی درست است پس می‌شود، اما این بدرومی» معمم دفتر کوچکشان را، توی می‌گفتند، آقای سیفقاوت آزرده خاطر بولی آخبره، از خانم مری که می‌خواست خوش را در لباس و روسری سیاه بپوشیده بود، پرسید: «آیا شما دوگدا رتان فرود رسه است، یا دریا بوجا نتو آدکی خاک را» من هم اخله می‌کنسید؟

خانم مری جواب داد: «ما وظیفه» شرعی ما در راتنا هر جا پیش بود انجام می‌دهیم، شما هم البته تکلیف خودتان را بهتر می‌دانید.

مدیر مدرسه، که از همکاران سابق خانم سیفقاوت «نودوبا» آنها آشنا می‌دانست به سبب آنکه کمک به صدوق جنگ زده‌ها، «کودشان دانست» و همین که تنها شدند توصیه داد که بعد از این با بد در خانه پیش دخترشان ملاحظه کنن و رفتن خودشان و دوستانشان باشد. زیرا، در مدرسه هر روز بعد از نماز ظهر عصر که درس ایده فیلوژی شروع می‌شود برای بچه‌ها نوا می‌گردد و رندوا زبشت و جشن می‌گویند و به آستانه جشن می‌کنند که هر چه در خانه نشانی می‌گذرد برای مری ها می‌گویند و پدر را به امور خصوصی جا نودا از بچه سوال می‌کنند و بین آنها برای گزارش دادن از وضعیت خصوصی خانوادهاشان سابقه می‌گذازند، بچه‌های معصوم با و رگورده اند که اگر گزارش واقعاً نتوانده و هرگز در مذهب یا شیردهی یا بصری خانوادها و برای مری می‌چرخند، در آتش جنم خواهند سوخت.

خانم مدیر تا یکبار که بچه‌ها تخمیرند ارند، اما آنها با تعلیم و تلقین روح طفل بیگنا را مسموم کرده اند، و گزارش بچه‌ها را بجا تمام نمی‌شود برای همه این گزارشها پرورده، اما خود آدکی درست شده است و ممکن است کار به گاهای بسیار دیگر هم بکشد. و گفت که: آستانه این حرفها را از او نشنیده می‌گیرند.

خانم آقای سیفقاوت، «نا» راحت و بی‌ترسانه به خانه نرسیده، در طول راه و در خانه با عتابا فکر می‌کردند که چه کنند تا دخترشان را از این دام خطرناک نجات دهند. به استرس و ترس در می‌گرفتند اما از صاف و ساده در خانه صحبت کنند انگذا، ندیده مدرسه بود.

آخر تصمیم گرفتند با استفاده حرف زدنند، و پدر را ترک بکنند که «منظر» اما در صبح با سر و بند و محیط زنانه، دختر تغییر کند، یک هفته بعد می‌آید در استان، اما خود آدکی نتواند و از کججه‌های

دختر جوانی را «ابین» صحبت می‌کردند، یکی از آنها گفت «تمام این آستانها از گوشه‌های بیرون می‌خیزد، که اینها ریشه اش بسوزد». «منظر» که گوشه‌های بیرون می‌خیزد، در حقیقت گوشه‌ها را با ناگهان از جا برید و داد کشید: «خانم شوخو، زود توی کشین، شما ما ما مفرین کردین، اشته توی کشین، تنس مبین، خدا هم شما روحا می‌پره به جنم...» همه ما چرا از جنم هتت سا له را نگاه کردند، و توی کشی میباید رفتند، خانم سیفقاوت «دخترش را در بغل گرفت، و مودی و سوراخی مدتها هر دو قول گرفت که اگر این حرفها را توی مدرسه به کسی بگویی و آنقدر گفت و گفت تا منظر خوابش برد.

بعد از این خانم آقای سیفقاوت، خودشان را بیشتر کتکسار می‌کردند و هر چه انتقاد از امام مودولت اسلامی داشتند فقط در آتش جواب می‌دادند و بی‌پسین هم می‌گفتند. دختر یکی که در نشان حالاته جورت پلیس و جاسوس داخل خانه درآمده بود و جاسوس آنها را ترسبند، آمد و مرتب با آنها یادآوری می‌کرد: «ما می‌باید شما را تون دیر شد، شبها می‌باید بدتران خود، ما چرا مثل همه با خودمون و خوشی نداریم، پس کی به زارت حضرت معصومه می‌بینم من می‌خوام سرزم سبقت برهرا...» دختر که از اینها می‌ترسید:

«راستی ما مردم خوبی شید مبین، چرا خود ما می‌سختن، چرا خود ما می‌سختن، شید مبین، دلشون می‌خواهد من شید مبین؟» آقای سیفقاوت عجز می‌کرد: «باید دست بکنی کشته شدن، ما خانه کشته‌ها شید مبین می‌شوند و آنها که از دیوتلوپوزون و روسا به جانی می‌شید، سرای مغانان، شید مبینند، و کسا می‌زاد آنها «شید» می‌گویند، و از دیوتلوپوزن ما تاملون دارند، مدغم، کشته شدن چیز خوبی نیست، آیا تاملون می‌خواهد بدروما داشته باشی؟ کورت کی از تو سگا هدای می‌گردد؟»

خانم سیفقاوت، «مومن ما نگاهداری می‌کنند.» وقتی که کار مسافرت منظر و مدرس درست شد، دختر که کتک خانم سبست مدرسه را ترک کند، می‌خواهد، مسلمان خوبی باشد، اما نام مخمبین گفته است دخترها هم باید بدرومتر بزرگ شوند و اسلحه سردارند و به سگ کار برسند.

بدروما در دندنا، به جگر گذاشتند و منتظر ما دندنا آنها را در آخر رسیدند و سرها به تعظیم شد. آقای سیفقاوت «میرا» لایحه متکس منوع اشخو می‌بوند خوشی و اصل کورتا نسبتا جا زده خرچ می‌کرد. سبب تعظیم تا سبب تعظیم خانم آقای سیفقاوت، «میرا» با خیر حیب بعد دختران به بطور مودت را می‌رفت، اما خانه «میرا» در صبح با بعد از تعظیم را جلوی آنها گذاشت، با تعریف کرد، اما اطلاعی که ضیکه جاسوسی در این زمینه‌ها می‌کوچک جمع کرده، تا حالا خانوادها

تشریحات دست راستی مدعی هستند که این روزها مردم گزارش‌های نا بهر سبب پیدا کرده اند.

ماجرای ازدواج آهنگر باشی با عیال مرشد

گزارش بر او انگلی بنجان نب
 آهنگر زاده در شما ره گذشته
 آهنگر با استقبال بسیار روینا د
 خواستگار عزیز موا چه شد و اگر
 چه از طرف آهنگر باشی بیاسی مبری
 روینو چشم و به مفتح بنده آهنگر مر
 گردند که در آ خرین لحظات مفتح
 بندی موا ظب من با شد و ما من با
 روشنگری مفتح بند میا ز آهنگر
 خانه و مفتح شد که از اش امروز را
 مهربان به مفتح با چشم و خدا وند
 مرا از غیب آهنگر باشی در امان
 بردار ای من!
 فضا به این دفعه با زانجا
 شروع شد که روینو پیش از عید آهنگر
 با بی مرشد را به گویم آهنگر
 تخریب به گفتند طوری که هر یک
 نشدند (که البته گوش تیز بینند
 شنید) به گفتند:
 - مرشد جان، به یاد آنکه عیال
 تو را خیرا به علت ضرورت تشکلاتی
 آهنگر خانه، مرتباً ما من تعاضی
 نزدیک دارم.
 - مرشد گفت:
 - البته، وظیفه اش است.
 آهنگر باشی گفت:
 - درست است، ما خودت به
 خوبی می آید آنکه من را و تا محرم
 هفتمت و صبح بیست امین تمام
 پیش از این، ما با وضع موجود، ادامه
 داشته باشم.
 مرشد، که هنوز زندگی است چه
 مسئله ای بی خودی مطرح شود، با
 صداقت تمام گفت:
 - این را هم می آید، اسم، ولی ما
 پیش از آن با هم رفیق هستیم که در
 این مورد مشکل پیش نباشد.
 عیال من، حکم خواهرت را دارم.
 آهنگر باشی، مگر می کردی روینو
 - درست می گویی، ولی مسئله
 به این با دگر هم نیست، آخر هر
 چه باشد ما سلامتی من مرشدتم
 و از من، من درست نیست.
 مرشد، که با راحت شد و گفت:
 - یعنی... یعنی، می خواهم
 بگویم که از طرف عیال من را ظهار
 علاقه ای به تو خود؟
 آهنگر باشی، فوراً گفت:
 - نه، خدا شکر، این را بی یک
 تکه جوارا هست.
 مرشد، که گفت که آشت سرخ می شد
 گفت:
 - بی غیرت، نکند تو سه و
 نظر بی تو می آید؟
 آهنگر باشی، که دست با چه
 شده بود، گفت:
 - العیا ذی الله، این حرف
 ها چیست که می زنی؟
 حالا دگر بگرد ای مرشد بلندند که
 بیود آهنگر باشی که بی شک می کرد
 و گفت:
 - برو جان بختا نه بین روزنامه
 در چه حال است.
 و مرشد با لافا ناله گفت:
 - تخریب، همینجا رمان بی بینم
 این مرشد که خیال را چه به عیال
 من دارم.
 و من مانند ما و به آهنگر
 باشی گفت:

- چرا لب و زبانت گنده حرفت
 را نمی زنی تا تکلیف ما با این
 روزنامه، آهنگر باشی، روشن شود؟
 آهنگر باشی گفت:
 - طواعت بغیرت و سعی کن
 کسی مسافتی باشی، ظرفیت و درک
 آید و خودت را به کار
 بسند از وی.
 - که می شود که گرفت از بز،
 - همه خاطر که گفتیم، بنگا کنی
 تشکلاتی آهنگر مورد نظر است.
 مرشد عصبانی، گفت:
 - خوب.
 - خوب بندارم، اگر گرفتار باشم
 که آهنگر باشی اندک زمانی انتظارات
 آید و خودت را به کار
 سیاسی مطلق بر ما و ورده آمد
 با بدبختی، بنگا کنی هر چه بیشتر
 را من و همین روزنامه ما و انقلاب
 برقرار باشم.
 - خوب، باشم.
 آهنگر باشی، به تاحه بیسته گفت:
 - لازمه، این بنگا کنی، محرم
 بودن من و عیال تو است.
 - خوب.
 - و لازمه، این محرم نیست،
 - روجیت من و او است.
 مرشد، که از شدت خشم، کنار آمد
 می زدنی خوشتر در نمی آید، گفت:
 - مرتب که... مرتب که...
 نمی کنی؟ حالا دگر چشم طمع سه
 تا موس من دوخته ای؟
 آهنگر باشی، که از نظار این
 همه خشم را ندانست، گفت:
 - من تعجب می کنم که تو،
 نمی توانی این "تفصیح" جدی در
 را من زهری آهنگر باشی درگ کنی
 "تفصیح" زبان های آید و خودت را
 و تشکلاتی و اجناسی و بیاسی آن
 را بیبینی.
 مرشد فریاد زد:
 - من تقوط کردم به آن
 آید و لوزی و تشکلات و اجناس
 ساستی که لازمه، حفظش فرمساق
 شدن آید باشد. سرک، مگر تو پیش
 و تا موس سرت نمی شود؟ مگر از
 غیرت بولی بنداره ای؟ این چه
 که زیا دت است که می خوری؟
 و بعد دست بر روی میز آهنگر
 باشی، زکاردی را که با آن نامه های
 خواهرتندگان را با می کشم برداشت
 و آن به طرف آهنگر باشی حمله
 کرد.
 من نگه دیدم در دخن به راه
 می افتد، در را با زگر دم و دا زدیم
 و کمک خواستیم.
 در طرفه العینی همه اعضای
 آهنگر باشی را ریختند تو آت را از
 همه جدا کردند. بچه، مشهد، که تا
 حالا به چنین صحنه ها می آید آهنگر
 خانه بر نخورده بود، گفت:
 - چه خبرتان است؟ این الم
 شنگه چیست را ما ندانم، آید؟
 مرشد، همچنان که کاردیاکت
 با زکاردی در هوا تکان می داد،
 گفت:
 - ما از این آهنگر باشی می
 نامه موس بیوس.
 بچه، مشهد و دیگران که سخت

کنشگا و شده بودند، و به آهنگر
 باشی کردند و مستطریا سوخامندند.
 آهنگر باشی، که موش شده بود
 و خودش را پشت میز شتر
 قاپم کرده بود، با گفتند گفت:
 - خوشبخت شوخی می کردم.
 و مرشد از دست
 - من و تو، که با هم شوخی
 تا موسی دلتخیم؟
 زن مرشد با شنیدن کلمه
 "تا موس" از الف تا م، سوال
 کرد:
 - موضوع تا موس چیست؟
 و الف تا م، گفت:
 - سرکن تا بیبینم چه می شود.
 مرشد گفت:
 - چه می خواهد بدو؟ آت؟!
 (اشاره به آهنگر باشی) - سه زن
 بنده سو، نظار این
 زن مرشد، دستش را به کمر زد
 و گفت:
 - چی گفتی؟... حالا دگر ار
 این غلطی را زیاد می هم می کنی؟
 آهنگر باشی که دید بدو زن در مرید
 و خشم تری می شود، از پشت سنگرش

بیرون آمد گفتند:
 - اعتبار شده، سوء تفاهم
 شده، بنده هیچ همچین قدمی
 نداشتم، فقط بگویم که کردم.
 زن مرشد گفت:
 - غلط کردی که شوخی کردی.
 مگه من کمترین مگر شوخی و تا کسی
 بخواد در دم شوخی کند؟
 آهنگر باشی گفت:
 - با ما مبرکتی، مگر شما
 سیرا نقلی تا آید؟
 کردا لاله گفت:
 - ما را من شوخی با بیبینم
 چی میگه.
 همه رویش را زهه مرشد زن
 مرشد، چشمه دهان آهنگر باشی
 دوختند و آب و آب را بنگه دو سه
 با آب و با شش را قورت داد و برو
 به سوخه ما که رفت و رفت
 را رشتن رویشی من اطلاعیه
 کار در هر هی مجاهدین را چ تب
 از یاد چ مسعود جوی ما مسرمزیدی
 ابریشم می آید، خواهم، پیش
 خودم بنگر که مگر بیگانه کسی
 به خاطر مسائل آید و خودت را
 سه صفحه ۲۰

عماهای که ننگ در آن نیست ناقص است

زهدی که ریب و رنگ در آن نیست، بناقص است
 عماهای که ننگ در آن نیست، بناقص است
 شهری که بی ما موفقیه است بروستا است
 دریا اگر ننگ در آن نیست، بناقص است
 دیوار و همیال، که شمال می مثال
 زان شبک دنگ بر آن نیست، بناقص است
 هرگز راهی که شیخ آران آب می خورد
 گزوهایا ترک در آن نیست، بناقص است
 با برغره و وقت جمله، اهل عبا به دیک
 آبی که فلوه سنگ در آن نیست، بناقص است
 هرگز دینی که سر سمنگر کلفت شد
 کرفی با بلیت در آن نیست، بناقص است
 خلقی که رومه خوان فریب است، بی درنگ
 گردسته، هونگ در آن نیست، بناقص است
 هر جنگلی که اهل عبا کوشم دورو
 کربیر با بلیت در آن نیست، بناقص است
 روزنکا روه و کرگ و فقیه و شیخ
 دستی که دیک تفنگ در آن نیست، بناقص است
 هر لوله، تفنگ، که قصد امام داشت
 گره در عده دشتک در آن نیست، بناقص است
 روزی که امام گفت: "سیت الخلالا اگر
 یک جفت لولیهت در آن نیست، بناقص است"
 روز دگر که دولت اسلام ورشکست
 گفت: "الکل و پوست در آن نیست، بناقص است"
 در سبت پیش، با قافیه بنگار شد، ولی
 شری که دین و فنگ در آن نیست، بناقص است
 هه
 آهنگر، برای شوخی که طنز شوخ
 با شنگته ای قشنگ در آن نیست، بناقص است
 آئینه است بیگانه، این شعرو گاه نیز
 آئینه ای که رنگ در آن نیست، بناقص است
 شعر و جنین، با قافیه بیوش و مشیر است
 کهنجا که حرفنگ در آن نیست، بناقص است
 من گورخیم می کنه دست گورکن
 با ری، اگر گلفنگ در آن نیست، بناقص است
 تدا فتدا به "بچه" مشهد "که گفته است:
 "دینی که لولیهت در آن نیست، بناقص است"
 "بچه" کاغون

دونا مه

نامه دوم: از خمینی به شیطان

ع. ۳۰ آواره

یادداشت ضمیمه:

از خمینی به خدا

بسم الله تعالی
بسم الله القام الحبارین - قل
اعوذ برب العرش العظیم من غرور
النفس
یا سرور دگار! بقول امام
زین العابدین سبب سلام الله
علیها من عند ذلیل ضعیفی -
مفدا بر آسختی. حق گذشته شیطان
رحیم وقتی بنده خواب پیش از نماز
سوم می‌دیدم خواب می‌دیدم
همه با خدا و لشکر حرب الله موافق
حورا حورسوخ می‌گفته کلیه ما
در حجاب را بوی طوبی و گداشته برای
ابن عدسی مفدا رتو. من از این
باستغفم می‌خورم کاین خناس نسیم
خنی در درخت خواب ما سوخ می‌کند
واران باست خوشامگامی
ببهاره و توتو نسیم است ثریه
علی الله غیب شیطان را حور آورد.
عقیده این خیر فقیر سبب تقصیر
بر این است که تا بدید خسارت شیطان
و خیر بر بی هوا بگذرد ارم. معذاتک
برای استنگه در سبب گناه
نگردن ما شمع ما ضمیمه از طریق
شودت برای شیطان خرمزاده
می‌فرستم.
الاحقر روح الله السوسی اللمخنی

نامه به شیطان

شیطان رحیم - انیس لعین:
نسنا بی، جلور به خودت چرات
دادی و از خشم ما تقربیدی که ماف
ویست کند سر بر آینه داری با دین
و سنا بی چما ران وزیر عسکای ما
طوبی ری بکداری گریختی ماشی
می‌توانستی بطور غیر مستقیم به
حجت الاسلام و سنجانی، ما غنا ای،
اردیجلی موسوی تبریزی محمدی
گملائی یا حتی عقیده با بقدر آریک
الله منتظر بخواهیم عسفی - اول از
همه این خوف را بکن تو یگانه بوکت
که بسین من توشویم وجه مسترکی
شیده و بنوا مسود. من عبدا لک
هستم و جز از اسلام و مکتب تمیث
نیکیم. لاکن این جوبه سنا به تو
توشویم عین لعین می‌نوسم تا
خبر می‌توانی با دشمنای تو گردن آنچه
و شیا طین و کفر نیک و اراج حسین.
تسخیر کن ای کشتی که من به این
وسطنی می‌فوام همو خدا لله است
ابلیس لعین و طله بر قرا اکتو
تا شمع ما حتی اگر با شیطان بزرگ
هر راه طله بر قرا رکبیم تا توشویم
در کبر و جلال خوا هم بود.

می‌گوید خمینی سخت کبره، فلان
و سبحان است. استغفر الله که
انسیا همه حکم الهی است. در برابر
آن کسی که طاعت و عبادت حق تعالی
را بچای و نیاورد، خداوندت را رک
و تعالی - که رحمن و الرحیم
می‌گویند - خود جا را حیران
است. هر وقت ذات اقدس صلحت
خدا نشناخت ما - از زن و مرد
و بیرو دخت، حتی سجه ای ثوی
تقدای را می‌کشد. منته می‌کند
و سه فرستان می‌فرستد. تمام
چونندگان و بوندگان و خزندگان
درندگان را غرقه در خون می‌فرماید.

PHANGAR JARSH

بودی که قتل عام کفار و یهودی
انسیه کفر... و... و... و... و...
از استکبارت آن فاجده تمام ایشان
است. "تسخیر جبهه" خوشنا گذشته
را نرا موثر کرده ای که در تاریخ در
استقامت و قیله تشنه است. از یاد
کشند - و استعزای دین و مذنب
من هرگز نشناخته شده ام و نخواهم
بود. حتی نسل از اسلام استواران
خدا در کعبه رسول خدا با افتخار
فرموده که "من در زمان ملک عادل
متولد شدم" ده هزار مردگی را کجا
زنده بگو کرد. مگر ما بدت رفته که
رسول خدا جلوت سحر امیر
المومنین است نبوی سحر طریقه
را بر کند و لشکر بران اسلام در زندگی
شما در عرض یک روز حد هزار
نفر برای استکبارت بیگانه شدند.
وقتی که در تاریخ از قلمه رسول
لویا شوی که انقلاب را می‌بندم.
همین به قولی که هر که ما لادم
از آزادی و اسلام هستی می‌زند -
همه اش در گشت ما زمزمه می‌کرد که

حضرت مهدی جل اللطالی فرجه ظهور
کند. آنوقت نشات خواهد آمد که
درواه دین مسین حق آنقدر آدم
خواهد داشت که تا اجلس سارک
اسمن خون خواهد گرفت و مثل
همیشه اسلام را بوی شیرها و قلمه های
سوخته بنا خواهد گذاشت.
شیطان شخمه حرام انگریات
رفته را در ما دلف مشنگه کرده
اسما "مسلمان سردولی برای یک
خدمت غیر مستقیم به جان اسلام
یعنی محور از دیهید مجبور شدتی
میلیون نذر برای مفسدین فی الارض
را بگذرد" آدم سوزی است و دونه
آردن هم جنگ عالمی السلب راه
ببیندازد. قلب زاده - سخت شده
طوبی از خرابیها - زنی ها و
انسانی این جن برای تکمیل
خاطر ما فرام کرده برای تحریکات
آن در نظرم نیست. به نظر بعضی
ما ندانیم که این جنگ ملیتین
سستی بود یا ملیتیمان - از
سعدی برقی گرفته تا فلاخنی -
راه فرستان فرستاد. آواره خدی -

با درود آنها نوما نید. توسین
همن بیوه های معلوم دیروز
امروز بر فلسطینی ها چه می‌آید.
من کدا نشا! الله ملسه نم تو سبب
اما زمان و با تاسین جمهوری اسلامی
ایران مستقیمه به عالم اسلام
خدمت می‌کنم. با این وقت. کور
باطن، منم کارتا به عمل من در
راه محمود خدی محمدی قنایا قائل
بود است. همان شک می‌کنم
کشته. مسلمون آواره از وطن.
۳۰ هزار زخمی ۱۵۰۰ هزار زنی -
آسم غلب از من تاقین و موارین
لعنت به تو ای ایلیسی که تلافی
داری و توهین و من هنوز آغاز
راه خدا را رنگ فرستاد. می‌خواهی
ارحسانت سحر کنی.

شیطان مدحت! تو هنوز
آنقدر ابله هستی که خیال می‌کنی
ایست و برانی. خوسریها. شقارتها
و فلاکتها تنها طردن و مذنب
است. و الله ما لایجا مساله
قدرت و مال و منال در میان است.
خیالت می‌برد اگر همین فرود آن
تسخیر بر مسعد را با آن سانی
مدحت اسوال لعین یا هر کدام از
سخت لاقن رنگارنگ ما که در خارج
می‌گویند گلسا. خود اسوال لعین
سرگردند به خود اندک و گبه لایقی
قسمت صرف نظرا زنده انکتفاری
از آردا و دیوهو که ما چار
چینی مواظبتین همیم -
کدامش که بر خرما در اسوال لعین
انگشته بسته خود خداست. شیطان!
اسبوق منم منم منم. ساله و جود تو
در سن ایما خرمنست. مساله
خودت است. قدرت است. شقروت
است که خرمن سبب از میزاد راه
چون و خورن و امیدوار و سبب هر
کاری می‌آوردی می‌کند. تنها فرق
ما با دیگران این است که ما این
درواه در آید. اسلام و محمد
می‌خواهیم تنها برای خودتان.
الهی ما گفته ایم. و تو خرمزاده
هدایت ما شد. که اسلام می‌خونی
اسلام نیست. اسلام بی طبع روحانی
و با آری ما و جودا و با شیطان
زمن که مومن و خدا ترس با شدم
چروش می‌کنند! مگر قرآن کریم
را بخواند ای که حق سبحان تعالی
فرموده است. نعمات برای پیشین
است.

شیطان! تو مثل اینکه خیالی

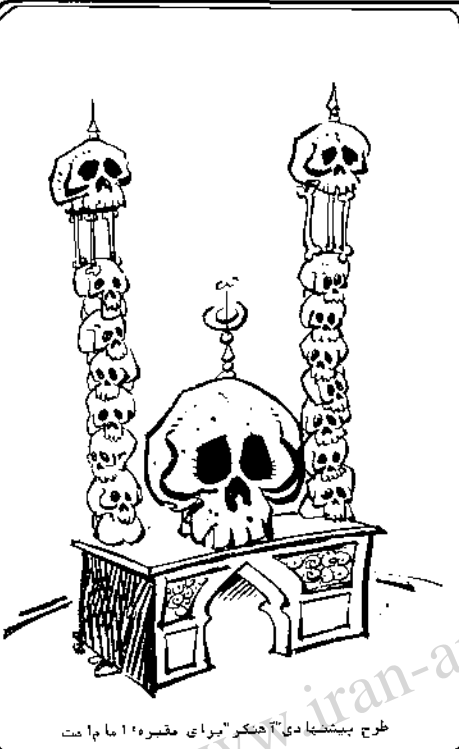
از خونریزی و یگر دین نشا شتم
و نه تنها اسلام بلکه تمام ادیان الهی
سوز و خشم بر سر نهاده اند. امروز
با طلعه آردا در آینه مثال می‌دهد.
کوهیا مغان سال ۱۹۵۱ هجری
بود. دوران روز میوسی جان
هم افتاد. مردم هزاران نفر از کنگر
از زن و مرد و جوان و کودک در
راه خدا قصابی کردند.
شیطان تویی شعوری که حال
می‌کنی که در ایجاد خونریزی و
خرامین در دنیا شک هستم. چرا
ارعدا ام حسینا فریبگ سنی - سی.
گوئی که در مملکت خودتی خیه
نگ و گریه هم نمی‌کنی و نیست
خود هم را زین را در حزب سانی
سنت نکه می‌کنند؟ این علیه
اللعنه و العذاب ما را مع و کافر
می‌خواند و ما سنی قلمون است
تقوم با یعنی قلمون و نسبی
اسلام را ای مسلمانان بی طبع و
غریب به حق شهادت راه کور سانی
می‌کند. مملکت هند را در بزرگی
که در آن سیکها. سینه سینه مند و ما
را می‌کند. و مندوها سیکها و هر
مسلمین را و مسلمین هند را. مگر
استقرار اسلام کشگی هست. بگذارد

وقتی اولت غیب الهی نمله بگشت
ذات عدالت پرور من هیچ تفای و شی
سین گتا هگا روگنی تا بل نیسی
شود جا دوران می‌گانشند. دیگران
بیگنا هند ما هیان در برای گناهند.
انفال شبرخوا بیگنا هند. خیلی
از زنها و مردها و دخترها و پسرکها
بیگنا هند. ولی آتش که گرم تر
و خشک با هم می‌سوزند. وقتی ذات
اقدس تبریزی و بدختی را
تقدیر فرمود حال ای سیکه این کار
توسط جبهه صورت بگرد برای
خدا ای سانی علی السویه است.
دیروز این ما مورست به دیگری
و گدا رفته بود. امروز من جبری
احکام الهی هستم. مگر خرمزاده
با دست و قلمه که من عوام الناس
مستوما توده های مسلمینی مومنین
- از شیخ گرفته تا نسنتنا
اقلیتها ای مذهبی ونومی و حتی
چینما ها - با وحدت کلیه تار -
پنی یا نگ! الله کبر - خمینی
رهبر خود مرا سرسرا کار آورده. در
آن لحظات تاریخی که ملت استغنی
قنات مرا پیدا کرده بود - خداوند
مرا برسوا سنا سوار کرد.
ملعون! خطاب من نوشته

دونامه

سرای حزب بوده دلت سوخته خندان
 و آگاهان که حزب توده از خودمان
 بودند و اول ظلمت به صورت ضمیمه
 دولت اسلامی در آمدند، توده های ما
 سگ کی بودند که علیه ما کوه تپا
 کنند. ولی ما که در شرایط کنونی
 که خوشبختانه طایفه از مملکت
 رخت بر بسته و ما متحدیم و نیم مردم
 را ما محبت مشترکشان پشت سر خود
 متحد کنیم، محور ندیم کینه
 مشترکشان را با زمان و ندیم و
 توحه شان را از کسودهای دولت
 اسلامی منحرف سازیم، با این کلک
 را در خیلی از موازید، مثلا هم در
 اغفال لایحه قانونی آمریکا و هم
 در سرکوت حزب توده سوار گردیم-
 مخصوصا که مردم مستضعف، ما از
 سالهای سال از هر دو اسبابا کینه
 بردل داشته اند، البته اول بسم
 الله از اسباب حزب توده، شیطان
 کوچکتر شوروی، ترس داشتیم که
 کرچه فلکی می توانست کند ولی
 می توانست را علیه آنها دیش را
 ما متحد و کدخدو و اقتصاد اسلام
 ضربه بزند، کرچه ما با کینه فرمودیم
 بیدیم "اقتصاد مال خوه" ولی ما
 سباه تجربه هزار ساله اقتصاد
 خردمان را داشته بودیم که دشمنی
 امروز، چه در شرف بود و غریب-
 ما اقتصاد در واقع اقتصادی حرکت
 می کند و سیاست نه شرقی نه غربی-
 ما در محقیقت وقتیکه منابع اسلام
 و دولت اسلامی اقتصاد کند هم
 شرقی هست و هم غربی، بیک چیزی
 که هم به خود نشود مثل سرچ گرد-
 ایلینس لومون، می بخود ما
 بیله مکن، هوشیور ما را رفت خنای.
 ما وقتی که منافع مملکت اسلامی
 - که خدا ما را در این قرار داده -
 احباب کند، زنده کردن خودمانها
 هم ما می ننداریم، یکبراد، ونه
 که حضرت رسول الله صلاوا الله
 علیه و سلم چه روزگار عمویش
 اسی لبید آورد؟ امیرالمومنین
 علی علیه السلام مثل داغ و وی
 دست برادرش عقب گذاشت؟
 عمر بن خطاب بسر خودش را سگ
 ما را ز کرد کتوتیتر از همه می طاب
 که سرم مرحوم حاج آقا مظفری طاب
 ثوابه جطور در این من مشیر میزد،
 ولی امروز پسند در زندانی
 اسلامی میروند، حجه الاطلاق بمدعی
 گلابی و ایت الله فغانی را بدی
 که جلوه بر سران و میرا در داده بود
 و ز کردند؟ انبیا لازمه حفظ و
 نگهداری قدرت است لیکن ما
 طبقه روحانی خاک و گلستان طور
 دیگری سرخسته شد، کیم مفسر
 را از جدم ما را بر سطل زهر مریز
 ما و به منی، مثل ازدهای حضرت
 موسی، مظلوم مثل بر حضرت اسحاق
 و جوش مثل کر حضرت عیسی کرده
 است. البته الله تعالی تین کریم
 نیز دست ما را ز گذاشته و باهای
 جورا جورا از این سخ و منسوخ آورد
 که انبیا حضرت علی که در شرف اسلام
 در روزگار نبوت، توبیه کشید.
 تقدیر هم که الحد الله به کت ما
 شده است، در راه و ادوینی سسل
 الله هر گاری رود است و این نکته
 خدا و رسول خدا است، امیرالمومنین
 علی بن ابیطالب علیه السلام
 و صلاح الدین ابوی در محکهارها

اعلام کردند که آب و اسروری مردم
 شهرها نمیدهند و به غیرتند و به
 کاری ندارند. لیکن حتی آن
 سرگواران، وقتی مملکت جنگی
 اقتضا می کرد، از این کارسیاز
 نمی رند، ما هم با رها گفته ایم که
 بنا با ت مدد ما گرا را در مبارزان
 شهرهای مسکونی و کوبیدن هدف
 های غیر نظامی متلافی نخواهیم
 کرد. این طایفه و مکتب ما است لیکن
 وقتی سلاح لشکر اسلام در میان سیه
 است، هم شهرها عسارت را بنده
 کرده ایم و هم بنا عسارت غیر نظامی
 آنرا، ما حتی سفاخر سیه خدا از
 کشتن اسرا و زخمیان حتی نیز
 دریغ نکرده ایم.
 ایلینس لومون! استقدر از
 "منطق شیطان" ات صحبت مکن،
 سرگواران من فقط سامنطق الهی است
 که ما منطق زمینی و علم امروز
 جوهر دینی آمد و تو به منتفی اسم آن
 را "خرافات" می گذاری. در مورد
 جنگ سرپیسته بودی، اگر تو ما در
 سخطا طغی ای در کار ت سیه چه
 ندکه وقتی نوبت به ما رسید
 خلاف همان منطق شیطانی خودت
 عمل می کنی! از زمان حضرت
 آدم صلاوا الله علیه و سلم ما را
 جنگ راه انداختی و برای آدمگان
 جنگ بدت را با هر کرده ای، کند
 شیطان تو هم از جنگی که هنوز چهار
 سال به پیش از جنگ ت بوده است؟ ولی
 بدان و آگاه می باش که منطق سولیم
 اساس منطق شیطان نیز اسروری
 می کند. مگر با قدرت رفیق جنگی
 سیاسی ستر از ده؟ حال اول کند؟
 جنگ گزلبه مقدس را کرچه به شیطان
 ما بطرف از پول و خوش خیزیه
 ممنون فرا تر برشته - انشا الله
 تا قیامت هم گفته که امام می دهیم.
 ملین، اسرای ما ت جنگ هم
 سینه ها ک بده. جنگ هنوز در
 مجموع خودی نه سینه ما است، و ما هر
 وقت خواهم می توانیم کرا خاتمه
 بدهیم. دور ما در این جنگ ممکن
 است منحل جنگ بین الملل اول
 به انقلاب موسا نیستی خورشید
 هم بروم دیر تا سگ برن، درم
 است که این جنگ توی روسیه
 کاری کرد که سگ کند. ولی
 دیدی که در مملکت و زمان بی دریم
 هم طفر را به قدرت رسانید. تو کویا
 هنوز مملکت ایران را نشناختی؟
 تا زه اگر این جنگ تبدیل به جنگ
 موسسین الملل کند، بدشود: به نغم
 راست است حضرت عباس! دنیا
 را در شرف کفر می رود، بیکدار، شر
 این سرکرا فروری زمین کند
 شود، خدا و بندش می کرد و او را سه
 رسمیت نشنا دوستها بدت و اطمانت
 نگند، خنای جن در اد.
 در مورد اطفال از ۱۵ تا ۱۰ ساله
 هم این اطفالی خود ابا عبد الله
 حسین در س می کربیم که طفل غیر
 خوراه این حضرت علی افرار به
 جنگ در محروا می نمود، برادر زاده
 و ما در سزین حضرت امام را در
 ۱۳ سالگی به رودر سیه با گدار
 فرساده، بچه های ۹ تا ۱۵ ساله در
 ایران محروم سیه تلقیات جدید
 بر سر طعمی دین داد و ظلمت وارد
 سیه شده اند، ما هم تها را برای
 خنای جن و هم برای امامت
 سیه دات لایحه دادیم. امروز لاجم
 الله کار علیه ما را است، سالی شیخ
 و غرب طوری است که ما را شناختند
 که یک بچه هم می خواند ما را دران
 یک دکمه آنرا سگ رسنه اند.

طرح پیششایدی "آهنگر" برای مقبره امام مات

هوا خن می شود، برادر کرک و
 کوش ما معرفت از پلیس مدت
 ۱۴ سال است که طاهر این شیطان
 بزرگ شاه و تانه می کند ولی در
 عین حال خود کتس سیه ای نفتی
 آمریکا ساری در کوش بر سیه
 ردمی کند، در اسخام، سید فم
 منصف اسلام در زمان است.
 و اما ای خناس جنسی، ادر
 قسمت دیگری از اسباب است
 سوری که برادران حزب الهی ما
 انریزمان را "صرف خرده کاری"
 مثل تلای و کتس سیه ای نگره سیه ای
 الکی و خلوگرمی از خندیدن مردم
 و سونی زدن ما متعجب می کنند، سه
 قدرت کارمان را ختم که اسباب
 خرده کاری منصف لکه بخشی از
 سیه است کلی ما مسوی سید فم
 مورد ا بیا دترس و هجت از خدا و
 و روح خدا در سیه های منصف
 است مثل کت رسنی سیه ای نلخ
 کرده و او را قدامت شیطان سار
 دارد.
 گفته بودی از اینکه من سترم
 انسوس می خوری و از اینکه فانی
 هستم می ترسی، اول "این شیطان الهی
 چه کتس به تو گفت که من زخم من
 روح الله غمی می هندم و از سیه من
 است تنفرد؟ در، خرده این شیطان
 که ما را از سیدن به ملکوت نیست
 از می دارد، تا بنا سیه ای کاسه
 سهر از ان کار فرماتنی و مجارب
 خون و شوره حیا می خود می بونیم
 و حیا ت خمت ما تده حالا حالا
 صفر ۱۷

است که در آینده چه کسی می ماند
 که لشکر حق الله را شکست دهد؟
 ملعون! تو کوی می مابری هیچ
 وجه زبنا و ظلال و روحا نیوی را
 سیه نمی فرستم؟ خنای می کنی
 زبنا ما حجاب اسلامی و معصومان
 سها و ردا و نعلین نمی توانند خندند؟
 ما با سوغ اسلامی خود کتس کرده ایم
 افروغ ما مل الهی ما دوری و سیه
 کدما از زلمانی دین شویه کرده ایم
 که از ن غمنا و بهر تعداد منصف
 که سوا هند گمردن و در کوشان
 کفر زده مهر سیدمان از تینا سحرین
 که سوا انده سیدمان اسیر حرمی
 به تصرف فرآورند، سه این نویب
 انشا الله تعالی سسل اسلام و بکنده
 لا اله الا الله و سیرا ز شکر حزب
 الله و وزیروزن ز در حق می خوه.
 شیطان ز رسم سنی، ما را
 استقدر از شیطان بزرگ ترسنا
 آمریکا هیچ غلطی نکند، ما ما
 و عده های که در حریبان قائم است
 شیطان بزرگ داد سوسته استیم
 او را فریب دهیم که دست از حمایت
 مدد و رها سردارد، انشا کون خلف
 و عده ای از ما سر زده است، که کتس
 مستخررا ز ما در منصفه سگ کتس
 ما در ستر سولاف ان است سگ کتس
 برای شیطان بزرگ کار کرده است
 و کفر و سیه منصفه است که از حال
 سلیات؟ امطین در ام که
 شیطان بزرگ خنای ما و عده های
 رنگا رنگ ما را سدل نمی کند، افر
 از تده و ندیم گفته اند دشمن توی

موقفه داری شیخ

اشری تازه از "م.تا رفا"

-۳-

موقفه داری شیخ

هفته بی‌زبوسه بر ایوان گذشت
دهکده پرگشت ازین سرگذشت
خا که آن با غمخه خود قهقهه داشت
دهکده بینها بی‌زان غمه داشت
با غمخه "حیدر" ایجا دگر کرد
"آرت پدر" بود که آبا دگر کرد
چند کثرت گفت به او و کدخدای
بگذر از این مسئله فتنه زان
فا نمهر چندانک این با دگار
فا ندیده دورا از "ایل و تشار"
لیک پدرهای تو هم مثل تو
بدرهمه هستی آتیا گرو

ببروجان، هرکس و از زهره
ببودم ما تا نخورا ربا به ده
طغانی من، بیوزمین شما
مرغک و وان وزمین چرا
تا زه توحا کلاهده بی کرم کار
تا بکشی دور زمین را حمار

لیک به ده، هرچه زمین خداست
ما لک فاشونی، ارباب ما ست
روی زمین خانه اگر ما ختی
"مال" تو تا خانه نپودا ختی
"مال" تو! ما فقط اعیان تست
"عرمه" ارباب "تدا" زان تست

مرد عبت ارباب باغ چه؟
باغ بود مختی ارباب ده
تا زه اکردا ری کوری چنین
با بد ارباب با سخا هی زمین

تا به مده خدمت ارباب به زود
تا ندھی با دبه مستان سرود
دا دچو ارباب به شوآن کار
هرچه گاه و گفت بگا ری بکار
لیک کنی ریشه چور زبیر خاک
دا ردا ارباب در آن اشتراک
چون سخن تلخ نکر اشد
ظننه! اوی جدوسیا رند

"حیدر" خندیده که ای کدخدا
لغت مدها بینه هی ظننه را
پینه بکش بیرون از گوش تو
کارگرم من، رعیت "دخو"
دا نما بیخندرز چون و چرا
"مال" کسی نیست زمین خدا
آتشکس رسته به ارباب با داد
اوت مرا شیز به من وانشاد
مرغ ده نیز که آشتو تراست
ملک شای عی است که بی چفت و بست

سهم شاع همه اهل ده
در چون آریش مسلج شده
ما لک تو، کیرم آگاه نیست
بر تو بود فرض که گوشش چیست
مرغ من نیست چو پیش کور
تا مدهم ازجه به ارباب تو؟
مردم ده، مست نیند، ما میند
برده! ارباب تو از جا میند
شم در ارباب تو یک ذره نیست
از نظرش بنده و نشان یک نیست
درده ما جز تو و ارباب تو
نیست کسی تا نخورا ارباب تو
تا زه همین تا من هم از ارباب نیست
نان علی گاری و "خا" جیزگی است
من نما این مردم تا روشنم
با خیر ارباب ری وفوت و قسم
غارت ما، عادت "قا" بود
اوست که سربار ده ما بود

اوست که از زحمت ما می برد
حامل ما را به جفا می برد
درده اگر من، نوم، کار نیست
چنگل - اگر نیستم - الوار نیست
کا میون و بولدوز ازین بجوش
بی من کا میابن و ترا کشور خوش
روزی ارباب ز دست من است
لیکن با هر که جوم - دشمن است

هست چو محتاج من ارباب تو
نیست چنین لاف زدن ما تو
بسته چو بدست ره مگروین
کرده دورا ما بظ وجدان من
حق من است این و نیستیم کس
با غمخه می ما زم آن بس

حال کفنتی شوریدموا سخن
منتظرم، هرچه که خواهی بکن
دربی این کشمش گفت و گو
آنچه نشان بود، همه کشت و رو
مردم ده دادند نجوا کسان
ازینم ما لک نشان

طوری این جنه گفت و شنید
پرده! ارباب با رعیت "درید"
کر همه سو، روز دگر کدخدا
بود گرفتار سوال و چرا
مردم کا گفتند احوالشان
"حیدر" شد قله! ما لکان
کا رکه در دهکده با لاکرت
"خا" چولی ما ندا زان در ننگت
تا شکبی کرد به شهران سفر
تا دهدا روض به ما لک خبر
آن کسی، در خلوت با کدخدا
ماندنتان یا لک ارا گفته ها
روزگه شد، افسردا ندا رمزی
آمد درده، بدریان آوری

گفت: "نیتیم ده با غی شده
با به سر مذهب و فاشون زده
بیون خاشنی از راه دور
آمده اینجا بی تحریک و شور
مشت خوری هم که شما بوده اید
لب به "شکر خوردن" آلوده اید
خاین را زود بگو بیدگست
تا کشتش پیش شما سر به نیست
بعد، بپندم همه تان را به چوب
نا دمدا زجا جنب جنگل غروب!"

افسردا ندا رم سی داد کرد
با به زمین گفت و قریا دگر کرد
نیک کسی ورا با سخ نکفت
کشت دهنتا همه از بیم چفت
"خا" قلی "خروجون خک با د
کا غلی آهسته به دستن نهاد
افسردا زکده چشم سپاه
کرد دریا زخمه با کا غذاگا
بعد، افسردا دوزاندا رمرا
حیدر او رسد انا دوتا

دادند: "ای زده بیدروخته!
پس تویی نا خاشن سرخوخته!
با لکدو مشت کشیدش به خاک
مشت بگو بیدیده قدم هلاک."

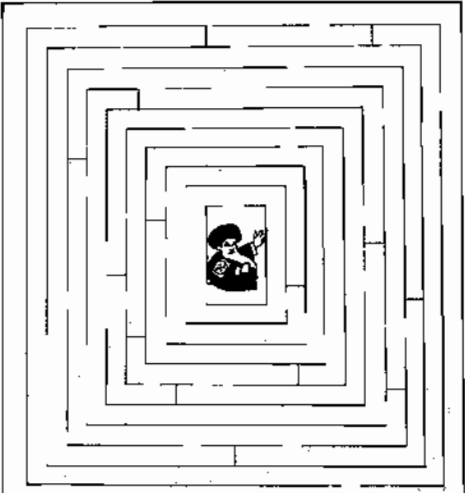
"حیدر" فرید: "اها نت چرا؟
تیمت دردی و خیانت چرا؟"
دا دکشیدا افسر: "ما در فلان
فرخودتی، بروغه بیخود سخوان"
"حیدر" به در طبقه: "اها رما
کیسه، بوسگشید، ما خود رما
مشت ولگد انا قدر ا ورا زدند
تا به زمین افتاد، محال بند"
وضع سروبیکر خوشین ا و
برده همه را در فرمود

بعد، به یک فرمان، زان ندا ما
لائه "حیدر" زادا ندا چا،
در کا مویتنی که سوا رن شدند
رفتند از راهی که آمدند.

ترس ز خود ردلها جا گرفت
با س و پیر شای، ده را گرفت
ده، بی زان، ز نوخاموش شد
شکوه زان ارباب با فراموش شد

کا هی از "حیدر" با ترس و شرم
بود سخن، لیکن بینان وترم
تا که سرا با نام بیس ا هفته بی
"حیدر" بیکشت به ده، بخسنه بی
مردم ده، با بین سرها همه
حیدر، با لاسوبیوا همه
کمکم، مردم همه کرد آمدند
دور ویر "حیدر" چنبر شدند

گفت به آنجا که چها دیده بود
بند کجا بود و چگونه گشود
حمله زان ندا ارم به آن دهکده
بودن سر خشمه ارباب به ده
تا که رسیدند به زاندا رمزی
رفت به بهدار، ری و شد بستری
سده که مدتی بی به بود ایت
شا کیده، پیش و کلبش نشانفت
مرغ و "دوسیه" شبت داشت
محکم با بدرجریان می گداشت

به دنسا ل ممبا را نه ای، اخیر شهرهای ایران به وسیله، هوا بیسماهای
منجا وزین مرغی را، ما متا ز ترس جان نشی قهقهه اید، جسا را ن
نرک گند، ولی به ملاحظات، ا یعنی، راه خروج ورا چنان بیچسده
درست کرده اند که نشی تورا هن را پیدا کنیدی، به خاطر ایلام عزیز
راه خروج ما مرا نشانش بدهید و به ضرب شلاق جا بزه بگردید.

گفت: "بیلی، مرد دقیقی است یا بر با پیدا ریک، شدا زوری دین جا چی رباب، که مرد خداست دامن او پاک ازین شیشه هاست جا چی دیگر که بیو که خدا نژیوید مومن دانم دعا جا چی سومهم "جا چی قلی" است اغیدبا لاله، هومون متقی است از طرفی، غمب که در شرح هست از حد و دوشن بود و جفت و بست غمب اگر چند که کار بدست خلع بد را زکار فرکه غمب نیست کرچه سخنها جواب ناماست لیکد باگوم به شما حرف راست برمن، چون نکته دقیق است و کم، می برمن خدمت آیات قم تا نشود جت برمن تمام من نگشتم نولیتی، و الاسلام! مجلس استگو به آخرسید باز نشد شیخ آزان تا آید کردها من مجلس، سینی خراز تا که بر من زندگیما عت نیاز مسجد، در غمبی مال بشیم، فرق نمی کرد و یا در جمیم اصل همین بود که مسجد بود شیخ در آن شیخ جما عت شود ار که به آریا ما ن پیوسته بود بیشتر از آغه او، او بسته بود آیا ما مرد، تکلیف چیست؟ خامه که با آنها با بیت زمست، خوب تکه کرد که در استین تحفه چه در دهجت اهل دین کرد بشیم که بود چنته ایل، خوب کند، هر جا خواهد، بیشتر، بست در با غچه و با ادا گشتن روان جانب "دولتسرا" بانی دارد

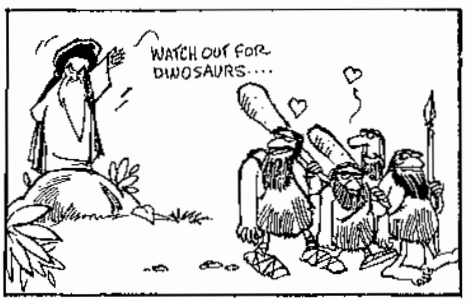
**کمک مالی به آهنگر
وظیفه همیشگی
شماست!**

داخل و تصرف که به انداز است بی نظر و واقف، و روا راست جز که کند واقف، روی شیاز شرط شیبستان می سپهر نماز، شیخ، ازین نامه برینا ز کرد در فلک جا رم، بیروا ز کرد داده بد، هر کس، هر جا، ملا تا ده دیگر، ما حوا هم، گفت: بیبا بیید که دین تا ز شد وقت ملاقاتن، و آواز آمد. با غچه را داد صفا صبح زود جمعه شی، با غچه را در کشود جمع شدند، ز همه جا اهل ده شیخ به منبر رفت با حوصله کرد دعا اول، با رباب را بعد بگا یک همه آخاب را گفت بخوا ندبیر کند خدا دستخط رسمی موقوفه را گفت بسین: "ما غچه وقف خداست توثیق با غچه سرمن رواست در طرف قبله، این با غچه با ز هست مملی و مقام نماز فرض بود، سن کتاب بسین - سا ختن مسجد، بر مومنین با به" مسجد نستون بناست، استن دین است نستون خداست. داد زده ار گوشه چنته من: جدا "مساله، مساله، سخنا!" گفت: "بگوید، بولی یک به یک تا بکشه دگا رشا را بکشگ" "بیتجه علی" گفت: "تویا هرما ز جرسی از غمبی و از غمب باز نیست چودر غمبی، بجا بیژنا ز هست چنان در غمب، مسجد بجا ز؟ گرتشندی توازین فسه هیچ با زیگومین من وزان سر میجیح با غچه، همی را، وقف نیست مال بدیشم است، بر شیمت یکی است وقف ما نی است که مال حلال عرضه کند ما مال و منال مال کسی، ان شود و وقف کرد آن هم مالی که بیو بیزورد. " سخا، کمی سرفه و که که نمود تا گد درین با رده غمب نمود

جیب که از چاله، اول گذشت در شله، دوم، و او رونه گشت بود بقیین، کان تله، با هر سبب تشبیه گشته است همان بنیمش ورنه در آن جا ده گشت و کار نه تله می بیو دونه چای خکار رفت برین جا ده میس فتنه ها رفت ز خاطر، همه، رفته ها ضبط شد اموال "حیدر" جدا گشت زشت کارگر کدخدا مالک ده، تا که چون برق و باد مرتع ده را همگی شت داد توست پرونده "حیدر" رسید - تا گندا رباب غچه قطع امید، نرگس را "گا و سرا" جا نه شد - ده گنده را وارث بیگانه نمود وارث بر ونده چوشد لامکان دوسیه شد، با بر موروزمان دیگر اریا غچه حرفی نبود "نرگس" هم بی خبر ارفقه بود. اکنون اریا با سر سودا داد با غچه را و عده به "آشیخ" داد ادا بود ازین بخش هر جا سخن هوشنی بود، بجز موزظن شاگرد خدا، شیخ عجب خوب کا شت تا مدها ز راه، زن و یاغ داشت "حیدر" "شوخسته و نا کا کم مرد لیکد ا جا قش را با خود ببرد حاصل او در یه مرد خداست "شیخ تقی" حافظ این بوجه هاست شا باید ز بروت انفا من شیخ کردد، با رباب هم، با رباب شیخ، نیت و اعمال دگرگون کند ظلم و ستم از سر برینون کند و زار شحمت او کدخدا قطع کند بستنی اندیشه را "حاج قلی" کدختر از حرم بول بندد بر مرزور عمت نزول شیخ بی روفه به هر خا نه رفت صحبت از با غچه و خا نه رفت تا که سر انجام، بیس از هفته بی آمد از رباب به اوسته بی کرده در آن وقف دوختنار باغ توثیق شیخ برن چون چراغ

جا لا ز ما لک وزاندا رمری با زنده دوسیه، دیگری با همه، بیله! اریا بد ده با غچه اش دیگر تخمین شده مرتع ده نیز اکر اهل ده عزم گند، نیست دگر مساله، ده گنده از دیدن او شادند از بستن تر منندگی از اشدت باز بگه و بیکه، بی قال و قبیل از مزه می بیو که کیر دو کبیل مرتع از شبت دده دگنده زود تر از نشقه، اریا بد ده بیسترا از آنکه رهی بسپرد ما نالک، وزمه بگندوزد صبح کچی، جهره، جنگل کمود "حیدر" شدر هسیر کار زود ما نده ز تنها بی خود در عجب بی خبر از نشقه، بنیجان شت - بود همیشه بر سر کدخدا همواره، و بدر همه، کار جا لیکن امروز از بان خویش گشت به حیدر که "سرو، مغیر بی..." جیب و بیجیب، خم بی شنه گذشت و از شیب گمتر در دگشت تا که لفظان شد و شدا بدید آشتی از دهره با نه کشید حیدر، بدره، در تاره سوخت و ز شرارتش او، سوخت شت شد و روز آمدوا من کشید لیکد دشر حیدر، را کسی ندید بست همان ساعت پرونده را داد به جا بناخته سه انجام سرفت وید مستری بود ای خام کشت کز ارش که تما دف نبود خود کشی مردی دیوا ته بود بدگنده ا کشت از آب آسیاب ما ندیشم مساله، نیو آسباب جا ده - آنجا که تما دف نمود اریس آن جا دته - بگ چاله بود چاله، دایمی که کمین می بندد پوششی زخا غچه آن می دهند چاله، بیگانه، که به تا کتده بود پوشش آنها زخس آکنده بود

BY: A. SAM

مری ایڈولوزی

کہا می باشد... اما فروقت محبت سفر میں... مری تنگ شدہ است

یک صبح جمعہ، ہنورا تھا تو آئی بیٹھا... مری تنگ شدہ است

نیکہی میں شرمندہ... مری تنگ شدہ است

پکارا "خواہراں زہرا" مری تنگ شدہ است

خوبہ تنہا گفتم وہ دنبال خون او مدم... مری تنگ شدہ است

چیزی بیرون کشیدہ دستیں... مری تنگ شدہ است

شد، خواہراں زہرا آن تھا کہ... مری تنگ شدہ است

مگر خورشید دریا میگرد... مری تنگ شدہ است

ہفت بخت بعد، خود منظر دریا... مری تنگ شدہ است

کہ در دین سخن، ما قیامت... مری تنگ شدہ است

بیمبران سخن آری،... مری تنگ شدہ است

نامہ دوم

نہی میبرم، نامہ ما چہ... نامہ دوم

و لیس مطمن سن تا زانی کی... نامہ دوم

روح اللہ علی عثمان... نامہ دوم

روح اللہ علی عثمان... نامہ دوم

روح اللہ علی عثمان... نامہ دوم

روح اللہ علی عثمان... نامہ دوم

روح اللہ علی عثمان... نامہ دوم

روح اللہ علی عثمان... نامہ دوم

روح اللہ علی عثمان... نامہ دوم

اشتراک آتشگر

ماہانہ مشترک فروا ہندو... اشتراک آن بہ شہر پربت

265 SEVEN SISTERS Rd. LONDON N4, ENGLAND, U.K.

فالشگوش

آجہ را کہ میں فریاد میخواست... فالشگوش

بہ جا جموں گویا دہ آب احسان... فالشگوش

بہر بگرم شامہ ما شیم... فالشگوش

زادہ یکنی ویا را زکلیم خد... فالشگوش

روح اللہ العیوی الخمینی... فالشگوش

روح اللہ العیوی الخمینی... فالشگوش

روح اللہ العیوی الخمینی... فالشگوش

روح اللہ العیوی الخمینی... فالشگوش

اختراع حمام بخولی از شبان (ع) است که دیوان را فرمود برای ساختن

اختراع علم موسیقی و عهد زینالقرن حکیم بنده آمد

اختراع خارقه زدن سیخ و شام از منوچهر است

اختراع بازی زدن از ادریس بابا است

اختراع تکلم بلف عرب از عرب بن نعمان و آن پادشاهی بود از بنی حبر

اختراع نازبا به زدن و در کشیدن از ضحاک است

﴿ با قلا ﴾

(۴۵) طبیعت آن سرد و خواص، معطل و منفتح و سریع البطن است

منفعه جهت تنقیح عین و فتن و تقویت آن و تسکین سر نه مغز و تقویت و تقویت نافع است

ضاد پوست آن جهت بیق و برگ دیوست بیرون آن جهت خوشگی آتش و بیق مغرب «شرد آن» و فتن و نقل و دماغ و فساد لحن و ذکاوت «مصلح آن»

مقشر نمودن آن و جوشانیدن در آب و درختن آن آب و پس بپوشن با روغن بادام

و دواهای تنه مثل سترودارینی و نقل و میخک و بیا ا مثال ایتان خوردن است

مغزین الاویوه

﴿ بئوت ائمه نسبت پیغمبر ﴾

(۴۶) در حدیث: صحیح وارد شده است که هارون الرشید بیعت حضرت کافظم «ع» عرض کرد چرا قبول نمیکند که عامه و خاصه شما را به پیغمبر (ص) نسبت بدهند و شما بگویند به این رسول الله و حال آنکه شما اولاد علی میباشد و پیغمبر جد مادری شما است حضرت فرمود اگر پیغمبر دختر تو را خطبه کند آیا قبول میکنی هارون گفت بلی و حضرت میگویم با آن بر عرب و عجم حضرت فرمود اما من پس پیغمبر دختر مرا خطبه نیکند من دختر باو ندهم هم است با موسی و دزدانی حضرت فرمود که زن من بر او حرام است و **حَلَالٌ لَنَا بِنْتُكَ**

زهر الریح جزایری

﴿ بلاهت و ابلیه ﴾

(۴۷) شخصی را دیندارانه تسبیح و دوست داشت و میگفت لاسبحان الله لاسبحان الله یعنی نه سبحان الله نه سبحان الله باو گفتند چرا چنین میکنی گفت میخواستم سی و سه مرتبه بگویم سی و سه اجل باو دقتم اکنون میخواسته زیادی در برگردانم

زهر الریح جزایری

﴿ بر سیاوشان ﴾

(۴۸) طبیعت آن متدل و مایل بکسری و خشکی (خواص) مملعت و منفتح و منفتح و منصف جهت اسباب مغز او سوده و باطن موجود در همه دامعا، و جهت تنقیح و با او کردن سینه و فتن و رفیق النفس و درده و ... و رقان و مسکن مثانه و ادرار و بول نمودن نافع است (مضر) سیر و مصلح آن مستکی گل بنفشه (بدل) آن در امراض دیره بودن آن گل بنفشه

مغزین الاویوه

بخت بد بردار که ابد او نترساند که نه گلی نسبت من شد نه عظیم قسی

﴿ بقراط حکیم ﴾

(۵۰) بقراف چون دفاختن در رسید گفت بگریه اسباب و مہیات علم را ازین کسیکه داداری این سه وصف است عرش طولانی است خواب از یاد باشد و طبیعت او با لبت باشد و پوستش نازک و نرم و ترا باشد

﴿ استخاره کردن ﴾

(۲۴) بدانکه علامه مجلسی ره از والد ماجدش نقل کرده که روایت کرده از استادش شیخ بهائی ره که گفت شنیدم از مشایخ که مذاکره میکردند از حضرت قائم (عج) در استخاره با تسبیح آنکه تسبیح را ا بدست میگردد و سه مرتبه صلوات بر سر محمد و آل محمد صلوات الله علیهم آمین و بیک قطعه از تسبیح را بگیرد و دو تا در نو تا بشرد پس اگر یکی بمانی ماسه بجا آورد و اگر دو تا بمانی مانند چنانبارد

منافع الجنان قسی ره

﴿ اربعه لایرغیہ ﴾

(۲۵) از پیغمبر اکرم (ص) روایت شده که فرمود کراهت نداشته باشید از چهار چیز که آن برای چهار چیز است **لا تکرهوا الزام فانه امان** یعنی اجتنام زشت نعرایسه زکام شدن را سی بدوشیکه زکام امان از مرض جذام و خوره است و **لا تکرهوا لثه منعیل فانه امان** یعنی زشت نعرایسه زدن و کورک حارا چون اینها آسانی از برین ویسی است **ولا تکرهوا الرمد فانه امان** یعنی کراهت نداشته باشید از درد چشم که جلوی گیری از کوری است **ولا تکرهوا الشعال فانه امان** یعنی نماندگی از سرفه که دامع الملیح شدن است

بهار الاوان مجلسی

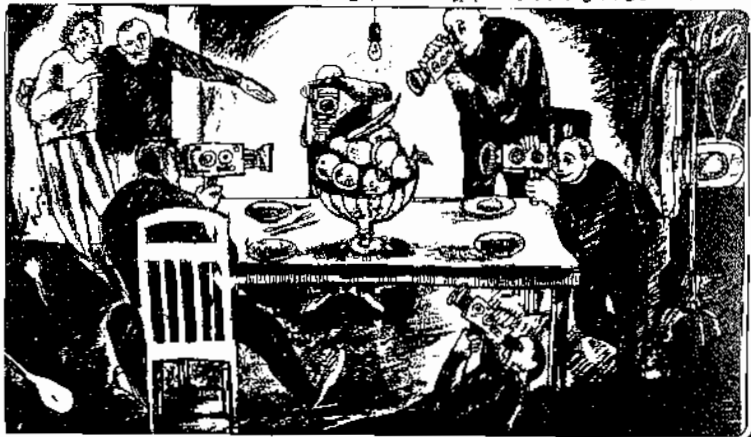
﴿ استماع قرآن ﴾

(۲۶) حضرت امیر (ع) فرمود کسی که بیکسرف از کتاب خدا را گوش دهد بدون خواندن بنویسد خدا برایش حسنه و محویمکنه از او سینه و دلند میکند برایش درجه و کسی که قرائت نماید بنظر کردن روی قرآن بدون صوت و صدا بنویسد برای او بهی حرفی حسنه و محویمکنه از او سینه و فتنه میکند لؤلؤ الایشبار

﴿ انس میت بزائم ﴾

(۲۸) اسحق بن عمار گوید پیوسیم از حضرت ابو الحسن (ع) که میت میبوسد و ملتفت میشود بزائر خود که سر قبر او نیاید فرمود آری مادام که بر سر قبر او هست انس دارد باو و خوشحال است پس هرگاه بخریزد از قبر او و برود از قران و رفتن او از او وحشت میکند

لؤلؤ الایشبار

آست و مصلح و مری نبودن آن است

مغزین الاویوه

(۵۰) «طبیعت آن متدل و خواص، معطل و منفتح و سریع البطن است»

منفعه جهت تنقیح عین و فتن و تقویت آن و تسکین سر نه مغز و تقویت و تقویت نافع است

ضاد پوست آن جهت بیق و برگ دیوست بیرون آن جهت خوشگی آتش و بیق مغرب «شرد آن» و فتن و نقل و دماغ و فساد لحن و ذکاوت «مصلح آن»

مقشر نمودن آن و جوشانیدن در آب و درختن آن آب و پس بپوشن با روغن بادام

و دواهای تنه مثل سترودارینی و نقل و میخک و بیا ا مثال ایتان خوردن است

مغزین الاویوه

فقه اللغة الجدید

مؤادیه من مکتب الاسلامیه فی المقم

سوسیدہ میں یا دیکھیں یا رخصی
مصدقہ، نریک حال لہا ہم برس
آگے رعدگہ درعہ لغتہ اسلامی
دنیہای سابقہ واندستہ های ملحد،
طی وھوہا روپہا سدساں شمسی
یا دنای ہی ہزارکا روپہا کردہ اند
چنانکہ دنگر حسری از اقل وزینتہ
در لہاب صم تلخیص جازبالای سب
و این متعلقات را ترکھوہر حدی
آمنہا اند۔ اس را رس ویر خودنہ
داسم کہ کمرہ بطرف رشہ شاد
سد و مردار او با اسوا و ام
وا ولسا خود خورہ سوکرنہ معانی
اختری روئے ایلمت او اصطلاح
سیرا درم ساس سرست خود کہ
گنا "صفت اللہ علیہ السلام"ی
بر رشہ "میر مردار اندما ما ندہ
از بندت ملاط مودہسی و عمر
ظاہر سہہ ما عرفا اسلامی کرد۔
انک اسودہی درم سہ منورہ
وعالی را لایب شخصی از آن
گنا "اشاء اللہ العالیہ جاتی
خود رشہ ما لایطرا خودہند
وین اللہ یوق وعلہ التکلان
الکعد بطغیرہ - شہیرہ مطہری

اللہ : حیا رضہای کہ سوسہ ار
سوک سورہی جنی وادوسا
بدر وہ جوہر ایک کتوریہ شمس
اطلام اور او رخصو کرین ساندانہ
ما آنکہ انک لایطرا خودہ و امر
یا سدسا لہا کہ در کلام خدا وندہ
را یا نہتہ است : ای معانی کلہا
سک درسا ندانہ درہای خود
بہ متصل خواہد ہند۔

دین : دعویہ کہ مردمان را نہ
انبار و مدعی ہی جانند و انبار
را اکتیبا دور او در سہ می بارہ
ساکتا وکام او اولیای نگہ سر
کردنکایا داند : اس نماندہ
دورورگا رامادہ سہ مسدورہ
فروختہای زجرہی و میمانہی
بزرگ شکرہا ما کہ ادا آن
تذلل خود را ما ملکی خمیسا ست
تکران را سیدگہ سیا چار با ست
ہرکس طرفہ سیا زنجب ست
تکار و تریاست کند۔

بیمامیر : کہے خودن درج و خود
بیا نامعدار خویش است واکتر
آن ہی سوسیدہ و سہی است
رسالت اشکارا نشی کرد۔

ایما مطلق : روح خدا ، خمینیست
تکن : وہا نہ سرفراست
آبہ اللہ متعلق کہ سواست رحمت
ایما ہدیرمتہ : مستحور و شب
میساند۔

حجت الاسلام : آنکہ درخا بہ ضرور
چہا ر مرتبہ ادا بہت اللہ را
طنی دسترا خود سادہ و مرتبہ
نواد بہ اذن خود نترودہ احد
تا نہ افعال خویش نویساند و
و بر سیرن بہ ما ما م ہر ظاہر
ظاہر ہر ظاہر را خودا کردہ اند
و روپہا شگہ چہا رید جوان را درصہ
یا در زمانہ شہا دت رسا۔

آست اللہ : حجت الاسلامی کہ پیہر
شدہ ما خود ریسری اذات طہارہ
وجما و عہدہ و تا ر ہ و عدا دہ
را ہنسا مہرور ارحط دا خود
اس اواب ہتوا دا دن نواہد۔
آیت اللہ : تنظیم : آیت اللہ
کہہ در خلعت و حیا رت و کسارت
ملات بہ معنی رسدہ ما شگہ ما
ای مقدا را ر حفظ اب، خودورا
صم خلاصی مایک اگرچہ ہو دو
اس را در سوطبکہ حداکرنہ بنواہد۔

فرآن : کتبی کہ سہ از نام کتب
عام ہر سواں سرخوشہ اند۔ سوا ر
اما مطلق اشخوارا خودہ در لایف
و عرفہ و شرع از اقل سہون کشا دہ
و سرفتر خلاصی کوما ند کہ اس
کتبا ر سوا سورا تا صیح ہی
نالی اس و ہر طیف راسی بطن
دنگر کہ مر با ہتہا اما ادا۔

خجاردہ معجم : چشم و کوش سنگانی
السر کلان ہر کہ یلا بعد اللہ
اند ر و سید و مداسسدہ
ہرا و دویم حال ہی از حیانتان
صسی راہل حسن پیدا خواہند
کردہ روز رصہ خاطر خواہد کشور
طایفای بندگی اشرا و اطلاق خواہد
کروما گفته های اشہا را خواہد
کتب و جویں سہوان اشہا را نام
آبہا خواہد بحث۔

معصیت : مخالفت با اسود و ملا
کہ عساکر اسلامہ در سولنی۔

فساد : مخالفت با خمسی کہ کمر
منہ : اما مان است و رحمت دفعہ
آن را۔

مصدقی لاری : ہرکس کہ مدعی
اسد درخا ر برحمت نیست و در
میرانست کہ عصیان لایق، حکومت
حارحدا را لرزمین یا بیان دادہ
است و دوران حکومت مختار
آدمر زمین یا قارگفتہ است۔ ہی
بندگی و اارت۔

مغنی : ہما خمینی کہ روی قلیزم
خوہای ہا را علی وطن از گرد و ترکس
و فارس و مطمئن ہای و غیرا قراء
می رود ، دلیر ہی سکہ کردی سر
دا ما شخوارا بطن سفیدند۔

کلیدبہشت : آنکہ خمینی آمفستہ
سہ خیرت از گردن نویوان او پوزد
و تان را بہ صحرایا میں زار و رولہ
ساؤد ، تا دنا دت گوتہ و استخوان
خون لیونتان را بہ غرقہ های
سہبت ہدہا کند۔

مہدی : آنکہ ادویایا ما را در
رکاب گذاشتہ و یاد زار را سوا
معنی مناقب بر آستگہ ہنسنور
نیا ندہا ست و یا بندری غم
نشدہ از غم نایا ہما بہ۔

طب اسلامی

دکتر : درمالکہ ہفتہ ما افتدوا خمیا سن را زمی خود پوانما
کہ تھا در طب اسلامی باغہ سفید۔

سماز : الہرا درمن شاگرد معجموس آما سودہ ام۔ آبہا ہمار
مدقہ سرآفاد۔ حالاسرا در توہم شوای دی، بیرن نا
بک طرفہ فقا ہی برمنہ ما شم۔

دکتر : با لاتیندی پدرو منی اوریدہست؟
سماز : درورا قما با سبک دورہ کلاس ویدئولوزیگی سننی
ہویدیلوسنتی اسمن ہم تلفظ کنی مہما تا نو مدرسہ

ہا تون حبا ددا دن؟ وریدست و ولیدہ۔ و ولیدہم یکای از
سرداران بزرگ اساتذ۔

دکتر : درمالکہ سیا اخترا رہ عہدہ ایتا دہ و ایتا کہ ہمہ
اطبا۔ دنا با بکہ سردرا بر شالنگ ستدا رند شما
تقاہ و طہات را سہمت ہدہ اید۔

سماز : الحمد للہ شما خودتون انفرادا رن، بضم مثل ہمہ
چیہا ای دنا با دنا سلامی شہت و سہ، جوز فط حزب اللہ۔
و سہر فط زوج اللہ، بک فط طہ اللہ۔

دکتر : اگر صراحت نیست ہرما کشفنا سلامی سرای سلامت روحی
و نفسی جامعہ دہنزی را خود میزنی کند۔

سماز : ہر شہا ہا وترس از خدا روح خدا روح متعسف را
حقا می خند، فراغت ال وسی ہازی از مال و ممال دنا
ہفتقا ارا ہقاہت ہی مہدہ وان خود و با متعلقات روانی

کفل مملکت اسلامی میتہ۔

دکتر : سرای سلامت جسمی آن جمعیوسی ہفتا ہند؟
سماز : اس دنگر کوہ را ریا ست اس۔

دکتر : با لاسند درا لیکہ کمر ہی سخن می گوید؟ آخرہ سلامت
ما ما ہم ہکا رمتھم۔

سماز : راست می گوئی دزدکہ ہر دزمی ہر سررا طہ کسو سر
می دای، بس کوش کس سرا ب گم دا ہتا شہک اس اختراع
نہ۔

دکتر : مطمئن شا شگہ اس کف بزرگ متعلق ہہ شہا ست۔ شام
اختیارا دنا ن ستا منر سہ و سہا سولہ من لگہ کہ در
ہیب حای دنما قائل تقلید نیست۔

سماز : با رگا الہ بواہر، جال سرا ب سبک معجموسی ہا ختام بڑی
متعسفین کل لغت خدا و روح خدا سرتکسرس : خیلہ
و ترسلہ، ہرق بن طویلہ، سقا رکلاخ اسرکس ما جہ الاغ،
دگر ہر سہر سہل کرہ ستر، مہرہ مار سہر کلاخ، کلانہا مہون
ظلمت کساف سہون، ہما از معدہ فصحا ن، ہیکال کت سز کو کرک
کلان، ہر سزنگ اسامی، آ ونا لہ رواہ ولانی۔

روز ہی واضح و ظہور ہوشوش میوش و مشحوس و سہ
الحدالہ شما کہ ظہیر مطمئن شہتہ۔ مملکہ ہم اسلامی
ظہ ہم اسلامی ہی چرا خودتان را زعم داند سوزد اس
بہ ہر متصرف آوردہ؟

سماز : واللہ آفاہی کتخارا دہا سپہون نسبت از شما ہم ہیون
سماہ ست، ہیو ای سبکگہ کورنی اس و ہر قوش العمانہ
خودما لاروتہ آتدہ ما خدمت شما کہ ازون با ہم تمام
نتہ۔

آگہی گروہ تحقیق و نشر تاریخ و فرهنگ ایران

عمرتہ کتا بیہای فارسی و کتا بیہا خارجی در کتابت با مسائل ایران
سوا ہی تیجہ ہر شو کتا ب فارسی از مؤرخن الفبا برای کودکان تا
سنندین ترین متن فلسفی تا زہ ترین کتاب سیاسی با متن سیاسی
مکتوبہ، ہر شو کتا ب خارجی در کتابت با مسائل ایران بہ زبانہای
مختلفہ (فارسی، انگلیسی و آلمانی) از امری تا نیدہ از ما خواہد
آرد س : P.O. BOX 198, London SW17 0NH

ماجرای ازواج آہنگر باشی

سیاسی، رومیستہ و بیفتہا دیکہ
کہ وشن بزہون رخصتہ است۔
از طرف دیگر بہ جومہ رم دیکہ
اسن مسائل مال جہا لہی جنوب شہر
این سکہ غریب و ادا رتا ن، یکسند
رفیق خود خلترا بگفتہ، این بیوہ
کہ تصمیم گرفت در عمل سہیم کہ
اگر چنین موضوعی ہا کہ سرد
معمولی، بخصوص با یہ سن گذشتہ
سگا رن، از این طرفا کتشتہ
امتحان بشودہا با ما ہم نتیجہ
مردمظرن ہی می دہد، ما با نظر
زہیری مجاہدین تا بیڈخواہد

کسی واسه چی سپرده گره میریزه؟

خمشنی - در آرزوی عمر نوح،
گره بر نه - در آرزوی جوانی سمرق
شدن خمینی.
اما مزاد ده - حد - در آرزوی مردن
گره بر نه.
هفت سگجا نی - در آرزوی نجات
از "سپرش بیون".
سیم بیلوی - در آرزوی "تمام
پهلوی شدن".

امینی - در آرزوی انتقال
"سلطنت" به خا نواده "فاجار".
عمه شه - در آرزوی شگه فاجار.
شا هشتا هی هر وئین.
رچی - در آرزوی تنافس جن
بیک بر اردبیکر.
بختیار - در آرزوی روزی که
به او بگویند "تو گریبا اختیار"
کبا سووی - در آرزوی "وفای
به عهد ولایت فقیه".

کسی باز بساز حکمار می کرد؟

خمینی - در شما سال، متفول
میا روزه با اما چرمان بود بالاخره
ا و را فاش کرد تخفای بار شستی
مکند.

خا منه ای - دنبال یک عده دست
درست و صا می بود که دیگر ناجا
شود برای طهارت از زباید روزبه
استفاده کند.

خلقا کی - به علت خلق از مقاسم
"آدمکی" گره بر کنی میگرد تا
"صنعت" کلکی فراموش نشود.
خا دم - دریا سووی ز
غزرا نیل، به تمام چریدن هسا و
نقلشایش با لایحه به ا و با خت
و به لقاء الله بیوست.
خروشای - در دریا روا تیکان

هدها ش بر سرد راهی بود که
سپس جی سر خدا ست یا خمینی خودش
خدا ست.
لاجوردی - آرزوی کرد که ا یکا ش
به جا جا نشینن بود و زندا نییا
را با زهم خودش می کند.
موسوی و دبیلی - آرزوی گره که
پسوندنا مفا نوا دکجا ش به جای
"سبل"، "کچیل" بود که از موا ابای
قا نونیا ن بر خورودا می کند.
گره بر نه - طبق معمول "بسر ای
شکا رموش به سو را خا می کشید".

هفت سین کسی چی بود؟

خمینی - سگته "سرطان" سیاه
با انداران، سگهای بریده سینه
ها و یگانا تنه، ستمگری، ساست و
باخت با ا سیریا لیسیم و تنور با
خلی سرینه، سفت گانی (آنگار پیژند)
لاجوردی - با طور "سادیم" سوخ،
سرمزه سم سلاخی، سرداب،
گره بر نه سما و سوراخ موسی،
سه پای به سینه بند سوت سوگت،
سجده، سفا عت.

خا منه ای - ستور، سانسور،
سئون، سستگیری، سربا رسوون،
سربا زگتری، سفا عت.
هفت سگجا نی - سجده، سربا ششی،
سرمده ای، سو مایه، سنجست،
سفا کی، سگ جا عت.

موسوی آردبیلی - سگه سربا سدار،
سختو نکه سگسار، سرگین، سوزن،
سوز برده،
سنگینی - سبایا ش، سلاح، سخرانی،
سگره، سحنا ده، سبایوشن سوا ل،
سوارن سوسوسین، سارا، سبیین،
سایر سوسویر (سفا طر "سوا ل")
سما ملت را سخمینی زند) سما نی،
سایه سچیده، ستاره، سگینه،
سرور سمنده، سلطنت، سودا به،
سوزان، سیماسویلا، سیاره، سینه

چورفت ازدا ر دنیا چرینتکو
چوشد گره بر نه زین امر آکا ه
بگفتا: هر چه گره بر نه جهان بود
و ای گره بر نه بی پیره شد، چون

تبریک سال نو امام

تبریک همنامه عسوم
شهبان جهان این نوروزا سلاخی
را علی لخصوی به شعیسان
عزیز مملکت اسلامی خود موعلی
الخصوی به شعیبان جهان و
علی لخصوی تریه روحا شیون
محترم و متخص خودم تبریک و
تسلیمت می گویم: اما خمینی

شهادت آیت الله خادمی

در آستانه سال نو، آیت الله
خا دمی در سن ۷۱ سالگی به دنیا ل
یک بیماری طولانی درخت خواب
شهادت. از به تومین است که
تا سمرده سال قتل دعا رکنه
کودنودیک بود و جوانی نمرک شود
که ا ل محمد الله بخیر گذشت.
اکسدر آبدی

و غیره ... (اداشتن هفتاد سن"
برای هجر ما نده اول مجاز است و در
هیچ نقطه "دیگر سلطه" مرا ت ب
ا زمانه تا بل الکوسردای نبوده
و نیست)
نیم پهلوی - سلطنت، سده لومی،
سوره، سرا کفکنکی، سرگوت
عه ا نی، سخرانی ش سراب،
سختیا ربا سرباز دکی سینه روشی،
سزونی سخرانی ش سربازین سسر

گره بر نه و گریبا چف
صد ارت را نصیب گریبا چف کرد
زلح سداب، روی فرش تف کرد
مقا می برود کردن را کلف کرد
خمینی، جای بودن بخور و ف کرد
"درا ره"

گردان سید احمد

مردم به عنوان اعتراض به
نرفتن آخوندخا، و یخوشی احمد
خمینی، به جبهه "ابن لطفه" را
به تا زکی دست کرده اند.
ا رچوا نی پرسیدند "حرا به
جبهه می روی؟"
گفت "در گردان سید احمد
تا م موسی کرده ام."
شدن: محمود

شعار دودی

شما رنگ سگا و فرس دوره
گرده رشترا ن:
بهمن شما شد،
آزادی نیست،
تیر موجودا ست!

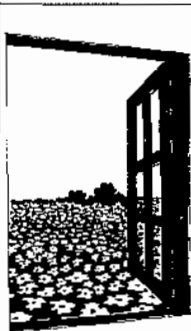
جنا یا ت سلطنت، سجده "سای
خیر" "ساکسیرین" (؟).
امینی - سربا لشی، سربدری و
مهر که گیری، سبایا ش از عوسام،
سگسری، سردار، سور کسرموسوم،
سازش سمرگزره نی،
مردم به سها کت ستمگنی سختی،
سزیره گری، سربچی، سربخشی،
سخت کوشی.
"سرا خا نی"

دیوبند زیدآ خوندی

- آقا خوشون فتوادان که اول "بازدید" کنیم، بعدا چاره "دید" بدیم.

کارتهای زیبای نوروز

بهار از خانه بیرون

آه ای که آهنگر بستاند به آهنگر، فرار سدن سال نو را به همه خوانندگان، دوستان رفیقان و همکاران گرامی آهنگر در سر اسر جهان شوی بگوشم و بیروزی خلفهای ایران را از زود آریم.

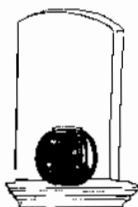
با چاپ برگزیده ای از کارتهای نوروزی رسیده به آهنگر، فرار سدن سال نو را به همه خوانندگان، دوستان رفیقان و همکاران گرامی آهنگر در سر اسر جهان شوی بگوشم و بیروزی خلفهای ایران را از زود آریم.

بهار از خانه بیرون

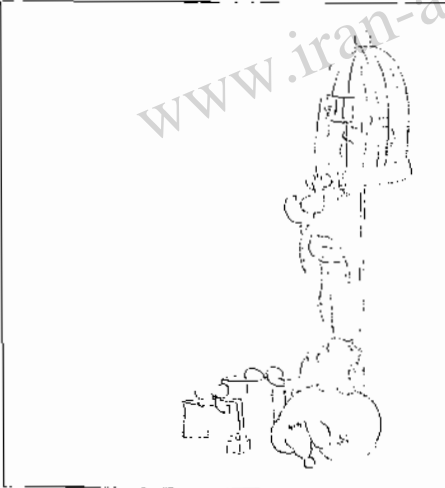
بهار از خانه بیرون،

با کله گلبرگ،
۱۳۰۶ و ۱۳۰۷ چشم ما بشنا
بهار از هر سینه در آید
از دستشویی.

بهار از خانه بیرون
بهار از خانه بیرون

www.iran-archive.com

کارت سازمان چریکهای فدایی خلوا سوزان

کارت سازمان "عدوبین السطلی"

کارت مجله "نیچه" دمکر

کارتهای عرجه شده از سوی "کانون ایرانیان لندن"

سازمان سوزان

آهنگر

در تبعید

سر دبیر: منوچهر محمودی
کاربرگها: ژانل - سام

AHANGAR

A PERSIAN HUMOROUS WEEKLY
PUBLISHED BY SHOMA PUBLICATIONS
Editor: M. Mahjoobi
Cartoonist: A. Sam

REGISTERED AT THE POST OFFICE
AS A NEWSPAPER

به آهنگر کنگ گنبد
نشریه آهنگر پراگدا به
انتشار دنیا زنده کنگ
ما لپشامت گنگهاس
خود را به هر طریق که خود
تکلیف میدهد به آهنگر
زیر به ما برسانید:

AHANGAR
C/O BOOKMARKS,
265 SEVEN SISTERS Rd,
LONDON N4, ENGLAND, UK.

